V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
Ian.-Febr.1964 XIV,1 GERMANIA
N° 94

VIŢELUL TÂMPIT

In ultimul discurs de Cancelar,pe care l-a ţinut,dl Konrad Âdenauer,comentând hotărîrea lui Kennedy de a scoate din încurcătură încă odată Rusia şi comunismul internaţional,cu trimiterea de grâu în spatele cortinei de fier,când lucrul cel mai înţelept şi logic ar fi fost măcar să condiţioneze această trimitere generoasă de împlinirea anumitor obligaţii din partea lui Hruşciov,a amintit un proverb german foarte expresiv: numai viţelul tâmpit îşi alege măcelarul.Fiindcă una din justificările preşedintelui american era că,ajutând Uniunea Sovietică,se ajută comunismul "moderat" şi se dă o lovitură comunismului intransigent dela Peking.Realitatea e,dimpotrivă,că şi Hruşciov şi Mao doresc acelaş lucru,adică dominaţia lumii prin suprimarea libertăţii; există doar o,de altfel mult mai redusă decât pare,diferenţă de metode şi de mijloace.Măcelari sunt şi la cârma Rusiei şi la a Chinei comuniste.Democraţia occidentală,cu politica pe care o face, pare că preferă,nu se ştie bine din ce motive,pe măcelarul Hruşciov.

Că avea dreptate fostul cancelar,dovada e într'o sumă de epizoade de politică internaţională,pe care le amintim la întâmplare.Ele confirmă tezele noastre de totdeauna; în special pe aceea,după care democraţia,aşa cum există în concret şi nu cum ne-ar plăcea nouă să fie,nu e în stare să apere libertatea şi independenţa popoarelor.Dacă n'ar exista,comuniştii ar trebui s'o inventeze,fiindcă le deschide calea spre putere şi spre stăpânirea lumii.

In timp ce Statele Unite,Canada,Australia,trimit grâne în Rusia şi scapă regimul comunist de furia popoarelor înfometate,ruşii şi chinejii alimentează cu agenţi bine instruiţi şi echipaţi revolte în toată Africa Orientală.In Zanzibar s'a şi creat un regim de "democraţie populară",de unde vor pleca de aci înainte echipe înarmate pentru întreg continentul negru,aşa cum se întâmplă în America Latină cu bandele lui Castro.Jocul comunist e simplu: în ţările de curând independente,care's lipsite de o clasă politică locală şi de o armată naţională eficientă,o mână de agenţi ai Moscovei ori ai Pekingului organizează o lovitură de Stat,instaurează dictatura şi,îndată ce Puterile occidentale dau semne,când dau, că ar vrea să reacţioneze,Hruşciov grohăie dela Moscova că sunt riscuri mari de războI atomic.Şantajul nuclear a funcţionat încă odată,şi comunismul internaţional a pus laba pe o nouă ţară.

Le Geneva,conferinţa dezarmării tărăgănează fără să poată ajunge la niciun rezultat practic.Complicii comuniştilor în Occident susţin,însă,că destinderea există,că trebuie căutate cu orice chip căile înţelegerii şi ale coexistenţei paşnice.Un avion american rătăceşte ruta deasupra Germaniei şi e doborît,fără preaviz,de Miguri ruseşti.Mor trei ofiţeri superiori ai Statelor Unite.Ţarapkin, la Geneva,spune,însă,că faptul nu are importanţă şi nu trebuie să turbure câtuşi de puţin mersul tratativelor pentru dezarmare.Dacă cinismul şefului delegaţiei sovietice e revoltător,idioţia diplomaţiei americane,care împărtăşeşte vederile lui Ţarapkin şi nu pricepe că la vorbe comuniştii sunt paşnici,dar nu la fapte, nu are limite.

Critici aspre la adresa lui De Gaulle,fiindcă a recunoscut China comunistă, şi a lui Franco,fiindcă Spania face comerţ foarte intens cu Cuba.Credem că e o tactică greşită şi a preşedintelui francez şi a şefului Spaniei,însă în niciun caz nu poate protesta Anglia,care a recunoscut regimul dela Peking cu mult înaintea Franţei,cum nu pot protesta Statele Unite: nu are sens să te iriţi când un aliat al tău ajută pe Fidel Castro,dacă tu însuţi ajuţi în toate chipurile pe Hruşciov,adică tocmai pe cine-l alimentează şi susţine pe Castro.Englejii trimit camioane în Cuba; e mai mică vina lor,desigur,decât vina americanilor,care trimit cereale şi echipament industrial în URSS.Ziarul catolic dela Madrid "Ya" a scris limpede că nu are sens să aplici blocadă Cubei,când deschizi porţile comerţului Rusiei sovietice,căreia Puterile de vest îi acordă chiar credite foarte avantajoase(ca să se poată consolida regimurile comuniste).

Se pare că, în curând, şi Portugalia va recunoaşte China comunistă. E rezultatul politicii neroade a lui Pandit Nehru, care s'a lăcomit la nişte mici colonii portugheze, foarte civilizate şi prospere, şi acum trebuie să înfrunte, în stare de inferioritate militară şi politică, uriaşul dela nord.

Guvernul polonez a atacat violent Statele Unite pentru controversa cu Panama. Presa lui Gomulka a scris, negru pe alb, că americanii trebuie să părăsească zona canalului şi canalul însuşi. Şi totuşi Polonia trăeşte de ani de zile, după jaful sovietic, din surplusurile agricole pe care le trimite America.

Oficiosul lui Tito -"Borba"- a salutat încheierea acordului pentru vânzarea de grâu american în Rusia ca pe un fapt, care pune capăt războiului rece, şi a făcut urări pentru continuarea relaţiilor între est şi vest în acelaşi spirit. Spirit care se traduce, în fond, prin ajutorarea comunismului ca să învingă diferitele crize prin care trece, pentru ca, la momentul potrivit, să dea alte lovituri Apusului şi să cucerească ţară după ţară. Chiar în momentul când isbucneau revolte alimentate de agenţi comunişti în Africa orientală, sosea în Statele Unite, primită aproape oficial, o delegaţie a Comitetului sovietic pentru pace, condusă de academicianul Kovaliov. Ruşii vor o "pace" de felul acesta: care să le permită să-şi extindă imperiul fără risc de război. Tâmpenia Occidentului îi ajută.

In Laos, comuniştii din Pathet Lao continuă să atace şi să câştige teren. Comisia internaţională de control asupra armistiţiului nu poate interveni, fiindcă se opune delegatul polon, care are drept de "veto". Polonia, repetăm, trăeşte din ajutoare americane.

Lista ar putea continua la infinit. Şi ne-ar putea bucura, după ce noi am pierdut tot, dacă o eventuală catastrofă a Occidentului nu ar însemna şi distrugerea oricărei speranţe în eliberarea ţărilor din spatele cortinei de fier. Niciuna din prevederile lui Marx şi din tezele doctrinare ale comunismului nu s'a adeverit până acum. Singura cu oarecari şanse este aceea, după care capitalismul occidental se va prăbuşi din cauza contradicţiilor sale interne, a concurenţei intereselor comerciale între marile Puteri.-

Marius Pădureanu

OFRANDĂ (poezii din închisori)

Din rănile şi'nfrângerile noastre
Intindem punte noilor destine
O punte de mărgean peste dezastre
S'o urce paşii lumii care vine.

Cu orişicare rană care doare
Din orice răsvrătire mai adâncă
Am pus-o za pe piepturi viitoare
Ş'o spadă grea în mâini ce nu sunt încă.

De-am plâns, din lacrima măiastră
Va creşte-o mângâere de mătasă
Pe care mâine unii au s'o lase
Acelor frunţi ce cresc din fruntea noastră.

Iar dacă'n noaptea smârcului şi-a roatei
Inchidem lanţuri, inimă şi rană,
Din dăruirea noastră subterană
Va creşte pâinea pentru foamea gloatei.

&& Alexandru Hodoş a vizitat satul lui Avram Iancu, de unde a plecat "entuziasmat": "Mă gândeam -scrie el în "Glasul" minciunii- că nici frângerea pe roată a lui Horia, nici zbuciumul fără noroc al Iancului, nici suferinţele strămoşilor noştri n'au fost zadarnice şi că Transilvania de astăzi, a vieţii libere şi a dreptăţii pentru toţi, din jertfele şi lupta acestui popor obidit s'a născut". Cumplit trebue c'a mai pătimit în închisoare, de-a ajuns să aiureze în aşa hal, indicând robia ca rezultat al unor jertfe seculare! Mai sus, într'o fulgerare de luciditate -şi sinceritate-, Hodoş spune c'a părăsit satul "purtând în inimă sentimentul unei depline împăcări a celor care au fost cu cele care au să vie": despre prezent, nimic! Ba da: căci spune în alt loc cum că trocarii dela Vidra s'au strâns în "cooperativă", adică colhoz meşteşugăresc, numai "în anii din urmă, şi, la drept vorbind, după o destul de lungă chibzuială" - ajutată, cu multă delicateţă, de politrucii ce priveghează "viaţa liberă proslăvită -în silă, desigur- de Hodoş...

&& Cu ocazia congresului aniversar al "revoluţiei din Octombrie", Hrusciov a spus că degeaba se bucură "capitaliştii" de cearta cu chinezii, căci pe punctele fundamentale cele două partide sunt de perfect acord. Ceeace este adevărat: în Rusia, caşi în China, aceleaşi puşcării, aceeaşi botniţă la gură, aceeaşi cruntă mizerie, aceeaşi lipsă de respect a demnităţii omeneşti, aceeaşi propagandă mincinoasă, aceleaşi crime, aceeaşi poftă de robire a întregei omeniri - iată "punctele fundamentale", perfect aceleaşi, pe care-şi sprijină şi Hrusciov şi Mao Te satrapiile. Chiar recent au scris gazetele că regimul mujicului a băgat la zdup pe o nenoro-

cită de femeie,vinovată de a fi dat firimituri de pâine la găini; iar în China,se ştie,au fost ucişi toţi câinii,fiindcă mâncau fără să producă - încât,acolo,numai la grădina zoologică mai poţi vedea un câine...

&& La Frankfurt se judecă procesul a 22 de foşti nazişti,acuzaţi de a fi ucis, la Auschwitz,6 milioane de evrei.Pentru uciderea tot a 6 milioane de evrei a fost spânzurat şi Eichmann.Aceeaşi bază a avut-o şi faimosul proces dela Nürnberg,care a dus la spânzurarea celor ce-au pierdut războiul.Alte procese,cu vedete mai mărunte,au avut şi au loc cam pretutindeni,pentru alte ucideri de evrei,ceeace urcă fantastic numărul victimelor,- fapt întărit şi de declaraţia unuia din acuzaţii dela Frankfurt,cum citim în "Rivarol": "In şedinţa din 14 Ianuarie,acuzatul Klaus Dylewsky a declarat că a văzut sosind la rampa lagărului din Birkenau 70 de trenuri cu deportaţi evrei.Am făcut mintal socoteala: documentul 112 al procesului din Ierusalim ne spune că fiecare din aceste trenuri conţinea circa 3.000 de persoane,ceeace face 210.000 persoane pe zi.Las cititorului sarcina de a face socoteala generală a evreilor ce-au fost concentraţi la Auschwitz între Martie 1942, când au sosit primele convoaie de deportare sistematică,şi 8 Iulie 1944,dată la care pare să fi sosit ultimul.Nimeni -nici chiar apărarea- n'a relevat această imbecilitate.. 210.000 evrei trimişi în fiecare zi la Auschwitz,timp de 27 de luni - ar da nu departe de 200 de milioane...",- în ciuda rezultatelor anchetei Crucii Roşii Internaţionale,care,cum vedem tot în "Rivarol",afirmă că în niciun caz n'au fost ucişi mai mult de 600.000 evrei.

&& Oricât ar vrea să ascundă tristele realităţi din ţară,ba chiar să le prezinte înflorite,"Glasul"minciunii nu reuşeşte să le acopere cu totul.Nici măcar nu-i nevoe să citeşti printre rânduri,căci adevărul,mai tare ca talentul,ţâşneşte singur prin boclucaşele "scăpări".Dintr'un singur număr afli,de pildă,de "poezia citită în şoaptă"(cu referire,desigur,la "Doina" lui Eminescu..),de "întrebări mute,din priviri",de nişte bieţi robi cari,"deşi erau vorbăreţi,pe măsură ce se apropiau încetineau discuţiile",de un bătrân care,venit tocmai din Statele Unite ca să revadă locurile copilăriei,"părea ameţit de atâtea schimbări",etc.Insăşi versurile menite să arate pricopseala adusă de regim: "Mai văd brăzdând pe'ntinderi plugul /Cu doi neobosiţi plăvani; /In urma brazdelor belşugul /Se coace'n spicele din lani" - coincid dureros cu înăsprirea cartelelor de pâine...

&& Asra Bercovici scrie impresionant,în "România",despre "Cum au murit Brătienii" la închisoarea din Sighet."La începutul anului 1950,comitetul executiv al partidului comunist a luat hotărîrea de a purcede la arestarea tuturor foştilor miniştri şi subsecretari de stat,precum şi a foştilor preşedinţi ai Corpurilor Legiuitoare şi guvernatorilor Băncii Naţionale.S'a lucrat sistematic,stabilindu-se listele celor ce urmau să fie închişi pe baza numirii lor apărute în Monitorul Oficial începând cu anul 1919,adică imediat după sfârşitul primului război mondial".După arestarea lui Maniu,partidul Moscovei "a găsit calea liberă pentru aplicarea nestânjenită a politicii sale de represiune faţă de întreaga clasă conducătoare a poporului român.Zeci de mii de oameni din toate categoriile sociale,foşti membri ai parlamentului,intelectuali,scriitori şi ziarişti,fruntaşi ai vieţii economice şi industriale,au fost aruncaţi în temniţe sau trimişi în lagăre de concentrare şi deţinuţi ani dearândul,fără ca familiile lor să fi fost în măsură să dea de urma lor".Remarcând că era mai util ca dl Bercovici să fi scris aceste lucruri,de refugiaţi arhistiute,într'o limbă străină,nu putem să nu-i subliniem obiectivitatea: în această groaznică epocă,de nimicire a elitei româneşti,scrie d-sa,"cuvântul hotărîtor aparţinea Anei Pauker,lui Teohari Georgescu,Vasile Luca sau Kişinevski,alături de Gheorghiu-Dej": trei evrei,un ungur,un român renegat..

&& La propunerea sovietică pentru un tratat internaţional care să oprească rezolvarea cu forţa a conflictelor teritoriale şi de graniţă,De Gaulle a răspuns afirmativ,- adăogând însă că principiul rezolvării paşnice trebue întregit cu un altul,care să garanteze dreptul tuturor popoarelor la autodeterminare: s'ar face, cu asta,un mare progres în soluţionarea tuturor problemelor dificile ale timpurilor noastre.Notăm că n'a lipsit discurs sau orice altă ocazie,în care şeful Statului francez -cam unicul din cei "mari"- să nu ridice problema popoarelor robite.Foarte importantă,pentru viitorul cel puţin al Europei,socotim şi epocala iniţiativă a aceluiaş De Gaulle pentru reconcilierea franco-germană.Ca refugiaţi,ne interesează în primul rând politica externă a ţărilor dela care sperăm ceva...

PROCLAMAȚIA UNIUNII ȘI LIGII ROMÂNILOR DIN AMERICA, Dec.1963: "Deoarece, din mila lui Dumnezeu, membrii Uniunii și Ligii Societăților Românești din America trăiesc într'o țară liberă cu guvernare democratică; și dat fiind că această rânduire de toți iubită a făcut posibilă însăși existența organizației noastre fraternale românești; și bine știind că această Republică întemeiată pe dreptate asigură tuturor locuitorilor libertatea cuvântului și a presei - Noi, subsemnații membri ai Comitetului Executiv al Uniunii și Ligii Societăților Românești din America și al organului oficial "America", credem potrivit și folositor să facem cunoscut tuturora, prin această proclamație, că conducerea acestei organizații crede de a sa datorie să respecte și urmeze următoarele principii: 1.- Să stea împotriva tuturor acelora -indiferent de poziția, averea ori influența lor- care deformează adevărul despre comunism și despre nenorocirile, greutățile și suferințele în care regimul comunist cufundă popoarele subjugate. 2.- Să exercite în plină măsură dreptul asigurat de Constituția acestei State Unite la o presă liberă, care nu poate fi, și nu va fi, intimidată de nimeni și nu va tolera niciun compromis în paguba adevărului. 3.- Să desvăluie pe deplin ruina și împilarea în care tirania comunistă ține milioanele de ființe omenești din țările robite ale Europei de Răsărit, și în chip deosebit pe frații noștri din România. 4.- Să facă tot ce omenește va fi cu putință spre a continua lupta pentru o Românie liberă și independentă, în care oamenii să nu se plece cu frică în fața secerii și ciocanului, ci să se închine cu evlavie în fața Crucii". Semnează: președinte, Pete G. Nicora; vice, George Bleahu, Romul Pantea, Paul Riviz; secretar, Andrei Hampu; contabili: Laurențiu Hinea și Dorina D. Riscutta; membri: George Horton, Nicolae S. Butta, Walter Lazăr, Ion N. Șotcan, Vasile Mailat, Nicolae Nestor, Dionisie Dobre; Petre Barson, președinte la "Uniunea Jună"; Ion C. Coman, avocat; Charles Streza, supleant. Bravo, fraților Români Americani!

P O P U L A R E

Se joacă la Cârlibaba
Și huțanul stă degeaba
Hai huțane și-om juca
Huțulca din Brodina

Huțulca știu a juca
Pâinea nu știu frământa
Huțulca eu știu să joc
Pâinea nu știu cum s'o coc

Cine n'are ce lucra
Traista - și la Brodina!
Acolo de lucru are
Pe pământ și pe ogoare.

Mult îmi place huțulcuța
Dar îmi place și mândruța
Huțulca te'nveselește
Și mândruța te iubește.

De trei zile zac în sânge
Și n'are cine mă plânge
Că n'am frați și nici surori
Să mă 'ntrebe de ce mor.

Deasupra mormântului
Crește iarba dorului
Și din dragi buzele mele
Răsar două viorele
Viorele flori adânci
Când le vei vedea să plângi...

&& La 18 Ianuarie 1964 a avut loc în biserica "Sf.Ilie" din Elwood, St.Unite, cununia dlui Gheorghe Bocioagă -fost mulți ani la Freiburg și azi la Evanston- cu dra Mary Eleanor Orlando. Slujitori, preoții Anchidim Ușeriu și Grațian; nași: George Sasu și Ana Hammond.-

- Duminică 16 Februarie a avut loc la biserica română din Paris cununia sculptorului Alexandru Pană; nași, dna și Gr. Malcasian; preot slujitor, V. Boldeanu.-

+ In zorii zilei de 15 Decembrie 1963 a trecut la cele veșnice, în Râmnicu-Vâlcea, istoricul literar și cercetător de folclor românesc, în special sud-danubian, prof.univ.dr. Leca Morariu. Născut la Cernăuți, 25 Iulie 1888, ca fiu al gazetarului și literatului Constantin Morariu (numit de N. Iorga "sfântul preot al Bucovinei"), a fost, după trecerea doctoratului în filologia modernă la Cluj, profesor la Universitățile din Cernăuți (1921-1939), București (1940-1941) și Iași (1941-1944). Opera sa, numărând câteva sute de titluri, aparține deopotrivă filologiei, esteticei literare, istoriei literare în sens restrâns și eminescologiei. Sub îngrijirea sa au apărut mai multe periodice și colecții, între altele revista "Făt-Frumos" (1926-1943).

+ La Gary a murit, la 31 Decembrie, protopopul Simion Mihălțian, născut la Ohaba (Târnava Mică), decanul preoților români din America și poate din toată lumea liberă: avea 83 de ani. Sosise în Statele Unite în Iunie 1908 - și de-atunci, peste

55 de ani, slujise la o singură parohie: Indiana Harbor.- Tot în America, la Miami (Florida), a murit, într'un incendiu, părintele Eugen Banciu, făgărăşean, fost polițist,- refugiat înainte la Paris, apoi la Windsor (Canada).

+ La Bitburg/Eifel (Germania), a murit, chiar "de ziua lui", la 7 Ianuarie, moş Ion Roşu - născut la 15 Octombrie 1898 în Drăgăneşti/Olt. Slujba înmormântării a săvârşit-o, la 11 Ianuarie, în cimitirul localităţii, părintele Vasiloschi. Moş Roşu venise în Germania după "rebeliune", a stat la Rostock şi la Buchenwald - iar după război, dezorientat, se izolase total de ceilalţi români.

+ La München s'a stins din viaţă, la 22 Ianuarie, dl Colonel Dumitru Alexandrescu - născut la 11 Februarie 1894. A fost poate cea mai populară figură a exilului, omagiu meritat de o viaţă fără cotituri. Ofiţer de front în ambele războaie, a ştiut, după 23 August, să aleagă între disciplină şi conştiinţă. Nici în exil, cu toate privaţiunile, compromisuri n'a făcut. Atitudine clară, ostăşească, a luat până şi în drama unei Mişcări din care nu făcea parte, provocată de ruşinea de acum zece ani. Străin de orice "poză", colonelul nu s'a complăcut între "mărimuri", ci, ca pe front între soldaţii săi, a rămas cu gloata băjenară. De-aci impunătorul număr al celor ce-au ţinut să-l petreacă la mormânt, omagiu elocvent al dragostei.- Parastasul de 9 zile a fost săvârşit de pr. D. Em. Popa, Duminică 2 Februarie, în München.-

+ La 27 Ianuarie a murit la spitalul din Gelsenkirchen (Germania), spovedit şi grijit de neobositul părinte Vasiloschi, moldoveanul Vasile Balmuş, născut în 1915 la Pipirig (Neamţ). Lasă în urmă soţie şi doi copii - plus un restaurant, închegat de vrednicia sa. La înmormântare, 31 Ianuarie, în cimitirul local, au participat peste o sută de persoane, mai mult nemţi; dintre români: Valeriu Dobrescu, Moise Schiopu, N. Anastasiu, Lina Schneider, Maria şi Hermann Himstedt, Edita Kasper-Abel, Ion Andrieş, fam. Roncescu, etc. Au vorbit părintele Vasiloschi şi dl Avram Macarie.-

+ "Mama a plecat spre tărâmul celălalt azi, după trei luni de boală. S'a stins ca o candelă, fără suferinţe. Rugaţi-vă pentru ea".- cu aceste cuvinte, filiale şi creştine, prietenul Serge Prod'hon, francez din ţinutul Neamţului, ne-a anunţat, la 11 Februarie, tristul desnodământ, întâmplat la Grenoble (Franţa). Marie-Suzanne Prod'hon, născută la Reims, 26 Decembrie 1876, a fost profesoară de franceză în România peste 40 de ani, dela 1906, la Institutul Notre Dame de Sion din Galaţi şi la Colegiul de fete înfiinţat de dna Focşa la Piatra Neamţ, iar în urmă profesoară particulară. Când, în toamna anului 1949, a părăsit oraşul de munte moldovean, a însoţit-o la gară multă lume, care simţea că cu "madam' Suzette", simbol al Franţei luminate, se duce pe multă vreme o pagină iubită.-

+ La 15 Februarie s'a stins, la Bucureşti, prof. Radu Vlădescu, membru al Academiei Române şi corespondent al Academiei de Medicină din Paris. Un parastas a avut loc la 15 Martie, la biserica română ortodoxă din Jean de Beauvais.

+ Tot la Bucureşti a murit, de curând, prof. Vasilescu-Karpen; iar în Elveţia, C. Xeni.

+ La 19 Februarie s'a stins senin, la Padova, trecând direct din somn în eternitate, Alexandrina Mititelu, fostă 25 de ani profesoară la Universitatea locală. Slujba înmormântării s'a făcut în "biserica Sfântului", sicriul a fost dus apoi în curtea veche a Universităţii şi ridicat de studenţi de trei ori spre cer, în timp ce clopotul medieval al vechei instituţii de cultură suna profund a jale. Au vorbit prof. Carlo Tagliavini, decanul Facultăţii de Litere şi o studentă; în numele Societăţii Române Academice a vorbit, limpede, tare, prof. Ciureanu dela Genova. Dintre români au mai participat prof. Onciulescu, Caragaţă, Mircea Popescu, dna şi dr. Const. Horodniceanu. Tricolorul românesc ce acoperea cosciugul a rămas de strajă în cimitir.-

+ La Roma s'a stins octogenară, în iarna 1962, Annamaria De Luca, născută Rădulescu (la Câmpina), soţia fostului director al agenţiei "Stefani".-

&& Al VIII-lea congres al Societăţii Academice Române se va ţine la 6-14 Oct. 1964, la Regensburg (Germania). Tema: "Pe marginea Dunării". Va avea loc, cu acest prilej, şi un concert de muzică românească - plus o expoziţie de pictură şi sculptură, care e vorba să fie apoi dusă la München şi în alte centre germane.-

&& In suplimentul literar al "Soliei" de Crăciun, dl Matei Hojbotă publică un "Pluguşor" de zece strofe. Iată una:

Cu plăvani,de mii de ani
Am tras brazdă prin duşmani;
Iar Românul mi-l căli
Şi mereu mi-l ascuţi,
Şi din fierul lat şi bun
Făcu sabie şi tun.

Nistrule,mereu să creşti,
La hotar să stăpâneşti!
Noi,cu "plugul" facem val,
Cum făcuse Decebal,
Şi prin dulcea Bucovină
Vom trage brazdă străbună.

&& Dna Lucia B.Popovici a vorbit la 8 Noembrie,la Centrul Român de Cercetări din Paris,pe tema "In umbra lui Aurel C.Popovici".Despre marele naţionalist,dela a cărui naştere s'au împlinit,la 4 Octombrie,100 de ani,au mai vorbit,în acelaş cadru,dnii G.Barbul,dr N.Guguianu şi Octavian Buhociu.-

&& La Paris,în biserica St Germain de Prés,s'a reprezentat Vineri seara,13 Martie,în cadrul Concertelor spirituale,cu corala Traian Popescu,"La Passion selon Saint-Jean",de Bach.

&& Părintele Vasiloschi a săvârşit Duminică 29 Decembrie,în biserica din Düsseldorf-Wersten,Sfânta Liturghie,în prezenţa a vreo 70 de credincioşi,răspunsurile fiind date de dl Aurelian Neagu,bas la Opera locală.La predică,Sfinţia Sa a desvoltat tema,în legătură cu Naşterea Domnului,"Dumnezeu,frate cu omul".La întâlnirea frăţească,care a urmat în sala bisericii,au vorbit părintele - şi dr Alex. Şuga,care,întors de curând din India,a accentuat superioritatea religiei creştine faţă de cele pe care le-a cunoscut acolo; fetiţele dlui Macarie: Puşa şi Măriuţa, au cântat colinde sub o frumoasă stea adusă cu ele dela Köln; iar dna Lina Schneider a prezentat câteva păpuşi îmbrăcate în admirabile costume româneşti,de proprie confecţiune(amatorii pot comanda la dânsa: 43 Essen-Altendorf - Niederfeldstr. 59 -Germania).Au participat,la slujbă şi la agapă: familiile pr.Vasiloschi,Neagu, Dobrescu,Acrivu,C.Dimitriu,Macarie,Rosbroy,Kanakis,dr Ion Popa,Himstedt,Schneider, Ecuvescu,Feraru,Anastasiu,Şchiopu,Râu,Schumacher,dnele Veleanu,Anghel,Ebel,Ersan, dnii Behme,Ştefan Ţiu,Romul Bolchi,Pană Călinescu,Şuga,diacon Koşinschi,Ghiţescu, Laurenţiu,Florinuţ şi Caranfil Spânachi,etc. O parte din cei prezenţi au mers apoi acasă la părintele,unde au rămas până târziu în sfaturi,cântări şi voie bună.. "ca la popa acasă".

Părintele a plecat apoi la Paris,spre a vizita,la Viels Maisons,pe I.P.S.Mitropolit Visarion,care se află bolnav.Abia întors,a luat-o din nou la drum,în plină iarnă,cu Volkswagenul,la Salzgitter-Lebenstedt,- cale,dus şi întors,şi cu abaterile,de circa 1.000 km! Acolo a făcut,Duminică 5 Ianuarie,Sfinţirea Apei Mari,după care a plecat"cu Iordanul" pe la casele credincioşilor."La reîntoarcere -ne scrie părintele- am avut vreme pocită: am dat,începând de pe dealurile de dincolo de Hannover şi până hăt departe spre Oberhausen,de ceaţă,care la un moment dat era aşa de deasă şi de întunecoasă,că nu vedeam nimic înaintea maşinii mele,decât un "zid" de pâclă la vreo doi metri dela botul Volkswagenului; şi fiindcă nici alţii nu puteau vedea mai bine,m'am pomenit împins de o namilă de camion într'o parte aşa fel,încât roţile din dreapta s'au urcat pe marginea şoselei,unde "şanţul" era o prăpastie de vreo 50 metri adâncime; ca prin minune,"amăgind" maşina de pe dâmb spre şosea,am scăpat de o sigură rostogolire "de-a berbeleacul",cum ar spune Florinuţ.. Abia ajuns acasă,am primit ştirea despre moartea lui "moş" Ion Roşu,şi ia-o iar la drum...".

&& In cadrul Cercului de Uniune Latină a avut loc la Roma,28 Noembrie,o desbatere pe tema "Ce este latinitatea?".Printre vorbitori găsim şi pe mons.Pamfil Cârnaţiu,care "a găsit că esenţa latinităţii e capacitatea însăşi a popoarelor latine de a absorbi elementele diferite,fără să-şi piardă propria individualitate. România e un exemplu de felul cum se pot absorbi şi elemente turceşti şi slave,rămânând totuş latini.Latinitatea e deasemeni în misiunea de difuzare a creştinismului.E probabil că în viitor să-i fie rezervată misiunea de a topi toate culturile într'una definitivă universală,căreia până mai ieri se sustrăgeau asiaticii şi africanii".In acelaş număr din "L'Idea Latina",Roma,Dec.1963,de unde luăm această ştire,mai găsim un necrolog al lui Romulus Boilă,menţionarea lui Vasile Alecsandri ca premiat,cu "Cântecul gintei latine",la concursul dela Montpelier (1878),şi finalul,în româneşte,al discursului dlui Walter M.Jeerse la un festival dela radio Middle West(St.Unite): "M'am născut român şi voi muri român!"-

&& La Freiburg au slujit preoţii D.Em.Popa,la 1 Martie,şi V.Zăpârţan,la 26 Decembrie şi 9 Februarie; în prima predică,a fost vorba de Epistola către Evrei.

&& Sâmbătă 25 Ianuarie, la München - după Sf. Liturghie, săvârşită în biserica grecească (căci românească nu există), preoţii Em. Vasiloschi şi D. Em. Popa, asistaţi de parohul grec, au slujit un Te Deum pentru Unirea Principatelor. Apostolul l-a cântat Adrian Chiuzbăianu, iar răspunsurile, atât la Liturghie cât şi acum, au fost date de corul dirijat de păr. Zăpârţan. Şi ne manifestăm deplina bucurie pentru această colaborare, care, pe lângă că e "în nota vremii", răspunde şi unei mai vechi dorinţe a tuturor bunilor români.

Părintele Popa a rostit apoi, din uşile împărăteşti, următoarea cuvântare:

Fraţilor, Ca al tuturor neamurilor pământului, şi calendarul istoriei noastre naţionale e plin de evenimente ce ne dau prilejul ca adunându-ne la olaltă şi lăsând afară ceeace ne desparte, să evocăm în rugăciuni, cântece şi plăcute aduceri aminte figurile eroilor de care se leagă sărbătorirea în cauză, care se termină adesea cu cinstirea unui pahar de vin pentru sufletele celor din lumea îngerilor şi temporara delectare a propriei persoane... Evenimentul pentru care ne-am adunat aci din cele patru vânturi, Unirea din 1859 - când focul ce mocnea sub cenuşe izbucnea şi mistuia cei "154 de ani de umilinţă şi degradare naţională", dând posibilitatea celor două Principate să găsească, în fulgerul care lumină bezna ce se abătuse peste neamul nostru, căldura necesară prin care se făcea sudura definitivă a fraţilor de acelaş sânge şi de aceeaşi lege, - pare că se celebrează astăzi în zorile unui început de ev nou. Steaua, care odinioară călăuzea paşii magilor, s'a oprit din nou deasupra staulului din Betleem, învăluind cu strălucirea ei pe doi din cei doisprezece, pe Petru şi Andrei, primii pescuiţi la margine de lac spre a fi transformaţi în pescari de oameni, - ceeace ne face să vedem încolţită sămânţa dragostei şi să auzim altfel strigătul Inaintemergătorului: "Pocăiţi-vă, că s'a apropiat împărăţia cerurilor!". Dar la această împărăţie, promisă nu lutului din noi, ci acelei scântei divine care este asemenea după chipul şi înfăţişarea Celui ce-a creat-o şi de Care ar trebui să fie plină toată fiinţa noastră, nu putem trece decât făcând popas în faţa tronului dreptului judecător, la care se vor prezenta toate neamurile cu regii şi conducătorii lor. Şi dacă lui moş Ion Roată şi conducătorilor destinelor neamului românesc, care la 24 Ianuarie 1859 secau Milcovul dintr'o sorbire şi întindeau hora frăţiei pe câmpia României, li se va spune: "Bine, slugi bune şi credincioase, peste puţine aţi fost puse, peste multe vă voi pune, treceţi la dreapta tronului meu", la ce răsplată ne putem aştepta noi, generaţia noastră, care nici măcar ca acela căruia i s'a încredinţat un talant nu vom putea răspunde, pentrucă noi am oferit talantul nostru fără şovăire, fără cârtire şi fără de niciun folos hoardelor satanizate? Că încredinţându-ni-se nouă cea mai frumoasă comoară - pentru a cărei scoatere din ghiare streine şi neştirbită păstrare s'au pus temelie munţi de oseminte: România Mare în hotarele ei fireşti, pe care trebuia s'o lăsăm celor ce vin după noi cel puţin aşa cum am moştenit-o, - surzi la strigătul strămoşilor noştri ce venea de sub glie, şi orbi la soarele ce se înălţa pe bolta cerului nostru, am găsit că e mai comod şi mai sublim ca împlântând cuţitul până'n plăsele în spatele bietului Ion, ce muşca ţărâna luptând din răsputeri împotriva hoardelor celor fără de Dumnezeu ce veneau puhoi de peste Nistru, răsucindu-i-l în rană să-l întrebăm râzând de-l doare, şi să însemnăm în calendarul istoriei noastre zi de doliu, de degradare şi umilinţă naţională, ziua de 23 August. "Toate sunt slobode, dar nu toate sunt de folos" - spune Sf. Apostol Pavel. Conducătorii noştri au avut această libertate, alegând moartea în locul învierii, şi n'a fost măcar nici spre folosul lor personal, Vogoride triumfând de astă dată cu vârf şi îndesat. Şi dacă nouă ne-a fost dat ca în aceste momente de grea urgie pentru neamul nostru să ne găsim de partea ceastalaltă a cortinei, în aşa zisa lume liberă, care huzurind de bine caută să-şi bage singură capul sub patrafir, avem datoria să strigăm pericolul la toate răspântiile de uliţi.

Frate român, Nu-ţi îngropa talantul cu care eşti înzestrat. Acolo unde te găseşti - în câmp sau în fabrică, în fund de mină sau în cel mai înalt far dătător de lumină, muncitor cu sapa sau cu condeiul, - nu uita că eşti un ambasador al patriei tale răstignite. Nu pregeta, şi nu precupeţi nimic să faci neamurile să audă strigătul, geamătul şi blestemul fraţilor tăi. Te trudeşti din zori şi până'n seară, te sbaţi din noapte'n noapte să-ţi îmbunătăţeşti starea materială şi să dai copiilor tăi posibilităţi uşoare de trai - şi uiţi că nu pentru asta, numai, te-a cruţat Dumnezeu de iadul pământesc care a fost hărăzit fraţilor tăi. E drept că neamul, şi patria noastră România, au nevoe de braţe de muncă şi capete luminate. Dar dacă pentru construirea unui pod, pentru instalarea unei uzine sau pentru electrifica-

rea întregului teritoriu poţi face la nevoe apel şi la tehnicieni streini,pentru spălarea ruşinii şi înlăturarea zăbranicului pe care moartea l-a întins peste întreaga suflare românească nu poţi face apel decât la tine,la sufletul tău şi la Dumnezeu.Pentru aceasta ai sfânta datorie să transmiţi fiilor tăi flacăra pe care ai moştenit-o odată cu laptele pe care l-ai supt la sânul mamei tale,limba românească şi credinţa strămoşilor tăi şi dragostea de glie,- că altfel bine îţi va cădea auzindu-i spunând de limba părinţilor lor: "Quel drôle de langage!",sau "So eine komische Sprache!"... Numai atunci poţi să închizi şi tu liniştit ochii, ştiind că drapelul pe care tu nu l-ai plecat se găseşte ţinut sus de braţe vânjoase,şi nu se vor mai svârcoli în mormânt nici Kogălniceanu,nici Cuza-Vodă,nici cea cu adevărat Elena-Doamna,şi nici moş Ion Roată.-

* A urmat o rugăciune pentru instalarea părintelui D.Em.Popa ca preot în Germania - căruia păr.Vasiloschi,predându-i sfântul antemis,i-a făcut calde urări de vrednică păstorie.In răspunsul său,păr.Popa a amintit parabola fiului de împărat,la a cărui nuntă,nevenind cei chemaţi,au fost poftiţi la întâmplare trecătorii de pe drum.De nu voi corespunde întocmai -a spus sfinţia sa- pricina s'o cătaţi în faptul că cei chemaţi,cei cu studii teologice,s'au eschivat dela această misiune,şi atunci s'a făcut apel la un "nechemat"; totuş,cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu conlucrarea Dvoastră,sper să ieşim bine la capăt.

* După amiază,la orele 15.30,preoţii Em.Vasiloschi şi D.Em.Popa,asistaţi de un preot sârb,şi cu acelaş cor al păr.Zăpârţan pentru răspunsuri,au săvârşit în capela cimitirului Perlacher Forst slujba înmormântării colonelului Alexandrescu, mort la 22 Ianuarie,la 70 de ani,într'un spital.Cât de iubit,cât de popular era "domnul colonel",s'a văzut din mulţimea ce-a ţinut să-l petreacă la ultimul drum: peste 300 de persoane,venite din toate părţile Germaniei,ba şi din afară,mulţi nemţi din România,şi chiar o delegaţie de ofiţeri activi germani.Printre alţii: preoţii Vasiloschi,Bârlea,Zăpârţan,Haik şi D.Em.Popa,prof.Cârsteanu,gen.Ion Gheorghe,dr Alexandru Proca,George Racoveanu,maior Al.Păunescu,dr I.V.Emilian,prof.I.G. Dimitriu,Romulus Vuia,dr P.Vălimăreanu,ing.Traian Isbăşescu,av.Mailat,căpitanii Stoicănescu,Cruţescu şi Nicola cu doamna,dr Dancău,ing.Traian Boeru,dr V.Apostolescu,George Branea,ing.Aurel Teuşan,dna Marina Teuşan,Atanasie Chircu,ing.Iosifescu,av.Gudi,Aurică Popescu,prof.C.Sporea,dr Şt.Brăileanu,Eduard Fuchs,Ştefan Cârstiuc cu sora,dr D.Pârău,Adrian Chiuzbăianu,dr Gh.Tase,sculptor Pană,Smith, Sandu Marin,Lică Popovici,Gh.Stoia,Tache Varduli,Bazaca,Ion Chirilă,Ciochină,Agripina Baur,Schweninger,Prescornitoiu,Ifrim,Silvestru Dimitriu,Iordănescu,Ion Dumitrescu,dnele Cifarelli,Păduraru,etc.Au vorbit: păr.Vasiloschi şi -în germană- I.V.Emilian; iar,la groapă,Gh.Tase şi I.G.Dimitriu.-

&& In discursul de Anul Nou,Gheorghiu-Dej a spus că "ţările socialiste formează o mare familie,însufleţită de cele mai înalte idealuri pe care le-a cunoscut omenirea": lanţuri brevetate,închisori,sârmă ghimpată,botniţă,opresiune,foamete,minciună,teroare,sclavaj - şi alte "înalte" idealuri... Care-i adevărata situaţie din ţară,ne-o spune clar Mişu Stănescu,în "colindul" din acelaş "Glas":

Tot mai greu ni-i astăzi traiu,
Scumpe's pâinea şi mălaiu.
Străinie - sărăcie,
Parc'am fi în puşcărie:
N'avem casă,nici ogradă,
Mulţi ne vând,şi mulţi ne pradă
Chiar şi straiele din ladă.
Zorii zilei,când ne scoală,
Intâi lacrima ne spală,

Şi când luăm o'mbucătură,
Mestecăm cenuşe'n gură -
Şi se pârjolesc în vise
Toate rănile deschise...
Corbi de pradă ne pândesc
Şi din pliscuri croncănesc...

Frunza toamnei se usucă
Şi ne prinde dor de ducă...

&& "Vocea libertăţii" ne informează că Mihai "pregăteşte marele program de refacere,care va fi pus în aplicare în ceasul eliberării ţării".Cu atâta bătae de cap,nu va mai avea timp de savuroasele mesagii de Anul Nou,- principala sa activitate,până acum,întru eliberarea ţării...

&& Uitând că anul are numai 365 de zile,din care 52 de duminici,un "repatriat" Gruber,afirmă în "Glasul"minciunii că,anul trecut,a avut "400 de zile-muncă": aşa un stahanovist!... Tot el afirmă că,după atâta osteneală,"câştigă din ce în ce mai bine" - aşa că poate nădăjdui să-şi cumpere o bicicletă...

CRONICA PESIMISTULUI

* ŞTIRI "ALESE" -Ministrul canadian de externe a declarat că guvernul său va interveni la Moscova în favoarea minorităţilor evreeşti din spatele cortinei de fier.Nu rezultă de nicăeri că s'ar fi interesat şi de soarta majorităţilor naţionale din aceleaşi ţări;şi supuse unui aceluiaşi,dacă nu mai grav,regim de oprimare şi exterminare. -Tot din Canada vine ştirea că la Toronto s'au distribuit manifeste şi foi volante,în care se spune că preşedintele Kennedy a fost asasinat de marxistul Oswald,pe care l-a ucis evreul Rubinstein ca să nu poată denunţa lumii că a fost agentul complotului evreo-comunist contra Occidentului. -Curtea federală dela Karlsruhe a dispus să se distrugă şi ultima copie a filmului "Evreul Süss",proprietate particulară a unui bancher din Baden-Baden.Cercurile progresiste din întreaga lume protestează oridecâteori se atentează la libertatea artei şi a culturii.De data aceasta,cine ştie de ce,nu au protestat. -Guvernele din Delhi şi Karachi s'au acuzat reciproc de spionaj prin respectivele legaţii.Când s'a publicat lista spionilor de o parte şi de alta,s'a descoperit că toate numele,şi "indiene" şi "pakistane",erau evreeşti. -"Trud",într'un editorial,pe baza declaraţiilor unei repatriate de origine evreească,a scris textual că între rasismul hitlerist şi rasismul israelian nu este niciun fel de diferenţă. -La Stokholm,în timp ce se reprezenta o dramă după "Jurnalul Anei Frank",un grup de studenţi a distribuit manifeste antisemite,în care se susţine că faimosul "jurnal",tradus în toată lumea,este fals: ar fi fost scris după răsboi de un literat israelian. -Cartea evreicei americane Hannah Arendt,care a asistat la procesul Eichmann la Ierusalim,în calitate de corespondentă a ziarului "The New Yorker",cu privire la acest proces,a fost pusă la index de sionismul internaţional,fiindcă susţine nevinovăţia lui Eichmann,ba chiar că acesta,în măsura posibilităţilor,a salvat dela moarte un anumit număr de evrei.Autoarea semnase un contract pentru traducerea volumului său în limba franceză.In ultimul moment,editura,cu care se înţelesese, a rupt contractul. -Guvernul israelian a cumpărat dela guvernul sovietic,pe suma modestă de 4 milioane şi jumătate de dolari,toate proprietăţile şi instituţiile religioase,întemeiate de pelerini şi credincioşi ruşi la Locurile Sfinte,înainte de revoluţia bolşevică.Târgul s'a făcut uşor,întrucât nici vânzătorul nici cumpărătorul nu aveau niciun drept asupra acelor instituţii creştine.-

* SCRUPULE CU SENS UNIC -Revista catolicilor progresişte francezi,"Témoignages chrétiens",comentând anumite credite acordate de guvernul dela Paris Spaniei lui Franco,se arată nemulţumită şi face urarea ca sumele acordate să nu servească la înmulţirea temniţelor franchiste.Aceeaşi revistă,ce se pretinde creştină,nu a exprimat niciodată scrupule de acest gen,când Puterile occidentale au acordat credite regimurilor comuniste de peste cortină,unde închisorile nu's puţine,şi găzduesc mii şi mii de "creştini"(revista pretinde a fi"mărturie creştină").-

* ORANG-U-THANT -In timp ce,cu politica sa de falsă obiectivitate,secretarul Naţiunilor Unite favorizează expansiunea comunistă în lume,- în Birmania,patria lui U-Thant,consiliul revoluţionar al lui Ne Win trebuie să facă faţă unei periculoase gherile comuniste,alimentată de peste graniţă.-

* REZULTATUL POLITICII DE BUNĂVOINŢĂ A PAPEI IOAN AL XXIII-LEA -Intr'o vastă zonă din Congo,rebelii comunişti din gruparea lui Lumumba şi Gizenga,conduşi de agentul sovietic Mulele,masacrează pe capete misionarii creştini.Puţinii care au putut fi salvaţi povestesc scene înfricoşetoare.Aşa înţeleg comuniştii convieţuirea paşnică cu catolicii.-

* MARINA OSWALD,MARTORĂ INCOMODĂ -Depoziţia în faţa comisiei de anchetă asupra tragediei dela Dallas,a văduvei asasinului lui Kennedy,a stârnit multă emoţie în opinia publică mondială,dar presa destinderii şi convieţuirii cu orice preţ se străduește să minimalizeze declaraţiile Marinei Oswald.Sunt declaraţii foarte incomode,fiindcă arată lămurit că Lee Oswald era un agent comunist,se întorsese "năuc" din Rusia,se dusese de mai multe ori la Havana,făcuse exerciţii de tragere în zilele precedente uciderii preşedintelui american,participase la atentatul din 1963 contra generalului de dreapta Edwin Walker.E probabil că femeii,rusoaică de origine,dar anticomunistă,i se va interzice să mai vorbească(aşa cum,în Vatican,i s'a interzis să mai vorbească monseniorului Slipyi,arhiepiscopul ucrainean, deţinut de Stalin şi Hruşciov aproape douăzeci de ani: fiindcă şi înaltul prelat e un martor incomod).-

* CONFRUNTĂRI UTILE -In 1935,poliţia nazistă a răpit pe un evreu-german,ce se afla la Basel.Guvernul elveţian a protestat cu energie,şi Berlinul a cedat: a restituit victimă răpită.In 1963,poliţia franceză răpeşte pe teritoriul german pe colonelul Antoine Argoud,erou al răsboiului din Algeria.Guvernul din Bonn protestează.De Gaulle nici nu răspunde la protest.De unde se vede că,măcar uneori, dictaturile sunt mai drepte şi mai umane decât democraţiile.-

* TOGLIATTI ŞI SPERANŢELE DEMOCRATE -Mare discuţie în Italia pe marginea unor articole de jurnal şi a unei conferinţe de presă a lui Palmiro Togliatti.Şeful partidului comunist italian a spus,printre altele,că şi într'un regim "socialist" poate fi o alternativă de guvern între majoritate şi minoritate şi că,dacă ar lua puterea,partidul comunist italian ar tolera existenţa mai multor partide.Presa radicală şi socialistă s'a bucurat enorm de aceste declaraţii,interpretându-le drept o convertire gradată a comuniştilor la democraţie.Declaraţii de acelaşi gen au fost făcute,însă,înainte de sovietizare,cum se ştie,de toate căpeteniile comuniste din ţările de peste cortină,şi totuşi situaţia de astăzi e cea pe care o cunoaştem cu toţii.Politician abil,capabil de orice jonglerie şi acrobaţie,Togliatti îşi poate îngădui luxul să promită totul,fiindcă,la momentul potrivit,va face tot ceea ce crede el(adică ce-i ordonă Cremlinul,al cărui servitor credincios a fost totdeauna,şi continuă să fie,cu toate că s'a schimbat stăpânul).-

Dragoş Măgureanu

CALENDAR NAŢIONAL

1 Ian.1558: Moare Macarie,episcop de Roman; e îngropat la mânăstirea,de el zidită,Râşca.Cronica sa,scrisă la îndemnul lui Petru Rareş,s'a publicat în 1891.-

3 Ian.1896: Badea Cârţan pleacă,mai mult pe jos,la Roma,ducând în desagă,plocon Cetăţii Eterne din Cârţişoara lui: pământ,sare şi pâine.

5 Ian.1887: Se naşte,în Chipercenii de Sus,Orhei,poetul Tudose Roman."In 1905, citind cel dintâi număr al gazetei moldoveneşti 'Basarabia',nu-mi credeam ochilor,că citesc în limba mea!",a scris el.Moare orb,de tifos,în 1921.

7 Ian.1407: Iosif,mitropolitul Moldovei,numind pe "popa" Domentian stareţ la Neamţ şi Bistriţa,însărcinează "pe jupânul Petru Ureaclea ca să dea toate cele ce se vor afla în acele mai sus zise monastiri în mânile popei chir Domentian: ori cărţi,ori svite,ori vase,toate dela mare la mic; asemenea şi cele din afară ce vor fi: două sate monastireşti,la gura Neamţului,unul de o parte a Neamţului şi altul de cealaltă parte,care i le-au fost dat întru sfinţi răposatul Domn Io Petru Voevod,şi două mori de apă şi două vii,una care e dată de Petru Voevod şi alta e cumpărată de Vlădicia mea,şi oile monastireşti şi boii şi caii şi albinele şi toate,mici şi mari".

23 Ian.1549: Moare la Braşov,unde se născuse la 1498,Ioan Honterus.Studiase la Viena,Cracovia,Bâle; aci a adoptat ideile luterane,a pus sub tipar,în 1532, prima hartă a Transilvaniei,a învăţat arta tipografică.In 1533 se întoarce acasă şi înfiinţează prima tipografie din Ardeal,din care vor ieşi cele dintâi cărţi tipărite româneşti,printre care ale lui Coresi.A pus temelia gimnaziului săsesc din Braşov şi a bibliotecii publice.

24 Ian.1643: "In ceea ce priveşte Transilvania -scrie Vasile Lupu Porţii- treaba e uşoară.Cunosc foarte bine drumurile prin care se poate pătrunde într'însa din Moldova şi din Ţara Românească de către paşa de Timişoara,Turci,Tătari, Moldoveni,Munteni.Se adaogă faptul că în Transilvania mai mult de a treia parte sunt Români cărora,făgăduindu-le libertate,îi voi ridica fără întârziere asupra Ungurilor şi astfel,având război şi înăuntru şi în afară,nu vor şti încotro să se îndrepte".(C.Giurescu).

28 Ian.1931: Moare,la Paris,gen.Berthelot,organizatorul armatei din Moldova.

30 Ian.1425: Alexandru cel Bun dărueşte lui Ştefan Zugravul,pentru a sa"dreaptă şi credincioasă slujbă",patru sate pe Miletin: Berchişeştii,Ieremieştii,Popeştii şi satul unde este jude Pascu.

5 Febr.1601: E ucis de nemeşii unguri,jupuit de piele,ars şi cadavrul pus în ţeapă,Baba Novac,credinciosul căpitan al lui Mihai Viteazul.

6 Febr.1871: Eminescu scrie din Viena lui Iacob Negruzzi despre suferinţele Românilor ardeleni.

13 Febr.1891: Moare pictorul Epaminonda Bucevschi,fiu de preot din Iacobeni (Câmpulung-Bucovina),născut la 3 Martie 1843.

19 Febr.1963: Moare,într'o clinică la Lausanne,Domniţa Ioana,soţia Prinţului Nicolae.-

DIN ZIARE, CĂRȚI, REVISTE

* St. Georgescu-OLENIN, Realitatea întrece ficțiunea, în "Le Courrier Roumain", Paris, 16 Iulie 1963: Coloniile de prizonieri -la faimosul ~~xx~~ Canal- creșteau ca ciupercile..., cea mai importantă era cea de la Poarta Albă, unde se găseau peste 12.000 de prisonieri, prost hrăniți și îmbrăcați. Munca impusă unui singur om, pe o zi de lucru, era de opt metri cubi de pământ, săpați cu mâna și transportați cu roaba, pe o pantă alunecoasă, în urcuș abrupt, lung de 200 metri. Ei erau ocupați cu munca la canal, transportul și corvezile din lagăr, 16 ore din 24. Hrana lor se limita la 400 grame de pâine "suspectă". Canalul trebuind să fie săpat în câteva secțiuni, în stâncă, dacă aceasta a fost aruncată în aer cu dinamită, blocurile rezultate au fost sfărâmate cu ciocanul, cu mâna, de prisonieri. Fiecare prisonier trebuia să sfărâme o tonă și jumătate de stâncă, în opt ore. Munca prisonierilor se executa zi și noapte, pe un ger de -30° Celsius și vântul dinspre Marea Neagră, iar vara în arșița dogoritoare a soarelui, fiindcă nu erau nici adăposturi de iarnă, nici umbrare, vara. Apa era adusă din puțuri, o apă sălcie și sărată, în sacale; vara sta în soarele arzător, până se împuția și nu mai era bună de băut; iarna îngheța în sacale și nu mai putea fi folosită. Prizonierii erau păziți în timpul lucrului de numeroși gardieni din "Securitate", înarmați cu arme automate și la cea mai mică mișcare, chiar greșită sau involuntară, erau uciși fără somație. Fiecare sută de prizonieri avea un șef, un "brigadier" cu două ajutoare, aleși de administrație pentru ferocitatea lor. Aceștia aveau o rație specială de hrană și erau plătiți, deși nu lucrau. Ei erau spionii administrației și terorizau pe bieții prizonieri. Cuvântul lor făcea lege și a te împotrivi lor însemna a fi ucis sau a fi ars în cuptoarele de cărămizi, cum s'a întâmplat la Poarta Albă cu Comandorul de aviație Rambela. Acesta a avut curajul să sfideze pe un asemenea "brigadier", în prima noapte dela sosirea lui în tabără, apărându-și cu demnitate onoarea lui de ofițer și nepermițând să fie umilit. Trei ani dela asasinarea lașe a comandorului de aviație Rambela, soția sa a așteptat clipa răzbunării, și când după acest răstimp de așteptare a întâlnit pe ucigașul soțului său, "brigadierul" asasin, pe când acesta ieșea din localul Securității din Constanța, l-a împușcat.

In tabăra de muncă denumită "Peninsula", rezervată exclusiv foștilor membri ai Gărzii de Fier, deținuții erau ținuți într'o complectă izolare: nimeni nu se putea apropia de ei sau de tabără, fiindcă paznicii Securității trăgeau și ucideau pe cei ce călcau, chiar involuntar, acest consemn. Deținuții foști membri ai Gărzii de Fier munceau două ore pe zi mai mult decât ceilalți condamnați -aceștia din urmă munceau 16 ore zilnic- și erau puși la muncile cele mai grele. Hrana lor era mai proastă calitativ și mai redusă cantitativ, decât a celorlalte categorii de condamnați, iar ca rezultat al muncilor grele și excesive și al alimentației proaste și insuficiente, "mureau ca muștele"; ei nu aveau dreptul nici să scrie, nici să citească. Lângă tabăra "Peninsula", era o tabără a Preoților, care aveau un regim de lucru și alimentar identic cu cel al foștilor membru ai Gărzii de Fier. La Capul Midia era o tabără compusă din prizonieri politici, trimiși "pe cale administrativă", adică nu în urma unei condamnări judiciare, ci în urma unei hotărîri luate de o autoritate administrativă sau polițienească.

Toți acești prizonieri politici erau oameni în vârstă de 70 de ani și mulți chiar trecuți de 70 de ani. Ei săpau la canal și apoi cărau pământul cu vagonetele. Mulți cădeau, pierzându-și cunoștința, din cauza lucrului prea mult peste puterile lor, și mureau. In timpul verii anului 1952, foametea printre prizonieri, la Peninsula și Capul Midia -deci printre membrii fostei Gărzi de Fier, preoți și prizonierii politici- era așa de îngrozitoare, încât mâncau câini, broaște și șerpi. In fiecare zi "normele" se urcau și deținuții, când din cauza epuizării își pierdeau cunoștința, erau bătuți până erau omorîți. Dl Leonard Kirschen scrie că în timpul iernelor din anii 1952 și 1953, cel puțin 10.000 de deținuți au murit la canal; după alte informații, însă, numărul acestor morți ar fi mult mai mare...

Nici femeile n'au fost cruțate: la tabăra "Kilometrul" -scrie dl Kirschen- lucrau 300 femei, sub comanda "brigadierului" Ștefan Cormos. Aceste deținute, numite în terminologia canalului "administrative", erau foste prostituate, care nu mai puteau fi reeducate, fete de școală, care organizaseră o mișcare de rezistență, și foste femei din lumea bună, cărora li se găsise vina că petrecuseră prea multă vreme la ceaiuri și partide de cărți. Ele erau puse să sape și să care pământul, în condițiile celorlalți condamnați. Brigadierul Cormos, în timpul când a condus această tabără, a violat cel puțin 30 (treizeci) de fetițe de școală, și dacă mai târziu a fost condamnat, nu acest fapt bestial și monstruos a figurat în hotărîre..

* Jules VIRCY, în "Vers l'Avenir", Namur, 27 Oct.1963: In legătură cu revendicările teritoriale ale Chinei, guvernul din Moscova a răspuns astfel: "Uniunea Sovietică n'are conflict de graniţă cu niciunul din Statele ce-i sunt vecine. Şi noi suntem mândri de asta, pentrucă o atare situaţie e conformă nu numai cu interesele Uniunii Sovietice, ci şi ale tuturor ţărilor socialiste şi ale cauzei păcii în întreaga lume". Trebue să ai mult curaj -şi cinism- pentru a voi să faci opinia mondială să creadă că Rusia dă pilda cinstei morale în raporturile ei cu vecinii. Dacă Basarabia română şi ţările baltice ar putea vorbi, n'ar rămâne nimic din minciunile sovietice, care vor să înăbuşe adevărul. Ei ştiu, aceşti sclavi, că la cea mai mică veleitate de independenţă, tancurile ruseşti i-ar reduce la tăcere, cum fu cazul pentru unguri în 1956, când încercară să rupă lanţurile sclaviei, în speranţa că ţările libere vor veni în ajutorul lor.

* J. Hoffmann, în "Exil et liberté", Ian.1964: Niciodată ca astăzi această "prezenţă" a amicilor mei din exil şi, prin ei, a fraţilor lor robiţi, n'a provocat în mine atâta jenă, atâta ruşine. Asistam săptămâna trecută la comemorarea solemnă a 15 ani dela Declaraţia drepturilor omului. Ascultând pe oratorii cei mai calificaţi să glorifice un act ce afirmă dreptul popoarelor de a dispune de ele însile, aşteptam, dar zadarnic, ca măcar unul dintre ei să vorbească de substituirea dreptului de liberă alegere cu dreptul unor popoare de a dispune de altele. Această tăcere, această voinţă sistematică de ignorare şi uitare, acest etern recurs la vorbe şi fraze mari mă fac cu atât mai atent la ceeace este şi la nimic altceva decât ce este... Voinţa de propagare de iluzii mortale mă mişcă în acest timp de Crăciun până în străfundul fiinţei mele. Continua-vom a trăda popoarele robite, lăsând pe doctorii noştri în iluzie şi minciună să se alăture persecutorilor lor? Când simt apăsând pe noi, Occidentalii, privirile fraţilor noştri din Est, mi-e ruşine că sunt în viaţă, liber, lucrând pe gustul meu. Mi-e ruşine de a mă găsi solidar cu aceia cari, din ignoranţă sau voit, se fac, până şi în bisericile noastre, complicii opresorilor, ai sclavagiştilor, ai ucigaşilor, şi mă găsesc coresponsabil de prezenta situaţie a lumii şi de această stare de dezagregare politică şi morală.

* C. Stoicănescu, în "Stindardul", München, Iulie 1963: De câte ori se încearcă să se extirpeze, dându-le în vileag, racilele care paralizează acţiunea Exilului, auzim mereu refrenul dezaprobator al pseudo-înţelepciunii şi al îngrijorărilor simulate: "Acelaş lucru îl spun şi comuniştii". Ei şi?... Cei vizaţi n'au decât să intre pe drumul cel bun. Atunci, ne mai oferind argumente valabile inamicului, nicio coincidenţă neplăcută nu va mai fi posibilă. Constatarea e însă tendenţioasă. Indirect, suntem invitaţi să închidem ochii, să tolerăm, să tăcem, - ca să nu aducem, chipurile, apă la moara comuniştilor.. Sunt indivizi care-şi închipuie că poţi crede într'un fel, te manifestezi într'altul, dar rămâi totuşi om cum se cade. Refugiaţii nu sunt însă toţi nătângi... Exilul nu-şi poate îndeplini misiunea istorică de păstrător al virtuţilor, de apărător al drepturilor şi împlinirilor, de întruchipător al năzuinţelor româneşti, decât renunţând total şi definitiv la practici care îl dezonorează, îl desfigurează şi-l anihilează. Şanse de izbândă noi nu putem avea decât opunând: siluirii sistematice a conştiinţelor (gen "Glasul patriei"), libertatea conştientă a opiniei; arbitrariului, justiţia; imposturii, legalitatea; cruzimii sadice, omenia; răzbunării josnice, mărinimia; torturii morale şi fizice, dragostea şi înţelegerea; constrângerii brutale, disciplina din convingere; laşităţii şi degradării umane, demnitatea şi onoarea. E absurd să credem că uriaşa impostură a unui sistem de lachei criminali, ce se intitulează fariseic "democraţie populară", poate fi doborîtă de altă sau alte imposturi.. Ce-ar putea folosi Poporului Român o permutare de imposturi?...

Forţe vrăşmaşe, manevrând din umbră, nu reuşesc să-i diminueze valoarea combativă, exilului, decât privându-l de baza morală a dreptului de a combate impostura din ţară; şi calea cea mai sigură e transformarea lui într'o pepinieră a imposturilor mari şi mici.. Şi dacă nu ne vom convinge că în această materie toleranţa şi tăcerea sunt complicităţi, rezultatele pot deveni catastrofale. Nu inventăm primejdii, avem proba concludentă a proliferării imposturilor. Elemente dubioase, care n'au jucat în viaţa politică românească decât roluri minore, în genere nefaste, au creiat şi întreţin în exil, fără nicio noimă, ficţiunea partidelor politice. Rezultatul: refugiaţii români lunecă, încet dar sigur, de pe planul major al luptei naţionale pe planul minor al conflictelor politice, ca să eşueze în sfârşit pe planul meschin al intrigăriilor sectare. Nimeni nu mai ascultă de nimeni şi nu mai

crede în nimic. In această vraişte, responsabilii de dezastrul Ţării, tovarăşii de drum ai reperiştilor, metamorfozaţi în "Comitet naţional", au condus acţiunea anticomunistă a Exilului românesc pe linie de garaj. In bisericile româneşti din afara fruntariilor naţionale se aduc osanale celui care a deschis drum de crimă şi jaf hoardelor asiatice peste trupul Ţării către inima Europei, arestându-l pe Conducătorul Statului şi Comandantul de căpetenie al Armatei în Palatul regal, pentruca apoi să pregătească prin decrete regale "Republica Populară", şi să abdice când nu mai putea aduce niciun serviciu comuniştilor...

Nu ne ocupăm acum de drama Bisericii Ortodoxe Române, altădată simbol făuritor al unităţii naţionale: sugrumată şi adusă la tăcere, în ţară; în exil, ruptă şi împărţită în tot atâtea bisericuţe câte grupuri de influenţă. Problema e gravă! Când vedem episcopi ai unei Biserici Autocefale făcând parte din sinoade diferite: ruseşti, ucrainiene, greceşti; când vedem că sunt "chemate la preoţie" în termeni record elemente dubioase, fără nicio alegere şi pregătire; când vedem că Sloganul înlocueşte Harul, cum să ne mai mirăm de arestarea unui enoriaş în Biserica din Paris, la câţiva paşi de Altarul transformat de reporteri şi fotografi în tarabă publicitară? arestare făcută la cererea, prealabilă, a preotului paroh...

GÂNDURI DE CRĂCIUN de D. Em. Popa ("Garda", Rostock, Ian. 1944)

Lângă focul slab din sobă stau privind în noapte-afară,
Prin fereastra aburită, unde'n fiecare sară
Furios aruncă vântul cu mărunţii stropi de ploaie
Ce se scurg pe sticla rece într'o sută de şuvoaie.
Poate-ar vrea să-mi intre'n casă să-mi mai spună vreo poveste
Să-mi aducă de departe vreo scrisoare sau vreo veste
Busuioc din căldăruşă să-l anine sus la grindă
Şi să-mi cânte la ureche, de pe vremuri, o colindă.

Peste-al beznei întunerec plumbul norilor se cerne
Şi în fulgi de păpădie neaua'ncepe-a se aşterne
In covor alb de mătasă îşi presară mărgărintul
Imbrăcând pădurea'n haină sclipitoare ca argintul.
Printr'un pod întins de ghiaţă, râul leag'a sale maluri,
Marea geme furioasă svârcolindu-se în valuri.
Un ecou de glas de clopot se aude'n depărtare
Cum se 'nalţă din adâncuri tot mai tare şi mai tare.

Rezemându-mi fruntea'n palmă, am rămas tăcut pe gânduri
Aş fi vrut în astă seară să-i scriu mamei două rânduri
Şi să-i spun să nu m'aştepte, că nu vin cu Moş Ajunul,
Că rămân şi de-astă dată prin străini să fac Crăciunul
Calea-i grea, înzăpezită, lupii au ieşit la pradă
Ii aud de-aici cum urlă intrând noaptea prin ogradă
Răscolind cu deamănuntu 'ntunecoasele unghere
Rânjind colţii plini de sânge şi răstoarnă cu putere
Tot ce prind în a lor cale, de cutremură pământul...
Lucruri multe n'am a-i scrie... Aş fi rugat apoi vântul
Să mi-o poarte peste nouri, peste pisc de zare-albastră
Să o lase pe tăcute într'un colţ lângă fereastră.
Când veni-vor vestitorii, ea să lasă s'o găsească
Să s'coale din somn pe tata 'n miezul nopţii s'o citească -
Dar îmi e cu neputinţă... fruntea-mi este'nfierbântată
Pana mi s'a rupt în două, iar cerneala-i îngheţată.

Vânt răscolitor de datini şi credinţi de mult visate
Fă-te sabie-ascuţită, zidul vremii mi-l străbate
Du-mă'n satul de sub măguri peste lume du-mă'n goană
Du-mă'n casa părintească, unde mama la icoană
Lângă candela nădejdii îşi îneacă'n suflet dorul
Ascultând concert de îngeri vestind pe Mântuitorul.
Lasă-mă lângă fereastră să'nalţ iarăş o colindă
Şi s'aud cum se deschide 'ncetişor uşa la tindă

Din ungheru-i de tristeţe să o simt apoi cum vine
Păşind rar prin neaua moale să se-apropie de mine
Căutând prin întunerec s'o aud nerăbdătoare
Intrebând: Cine colindă? dintre patru care-i oare?
Să mă urc pe pragul prispei, ea de mână să mă prindă
Lăcrămând de bucurie braţul ei să mă cuprindă
Ca'n vremea copilăriei să-mi zâmbească cu blândeţe
Să îmi ia traista din spate s'o'ncarce de colindeţe
Lângă vatră să dau fuga să mă scutur de zăpadă
Să privesc tăciunii'n sobă cum se iau mereu la sfadă
Şi pe drumuri troenite peste gerul ce se lasă
Să alerg ca altădată colindând din casă'n casă
Frânt de-atât'alergătură, cu picioarele'ngheţate,
Să mă'ntorc din nou la mama peste noaptea jumătate
Ea s'arunce furca'n lături să mă ia ca să mă culce
Povestind de ieslea sfântă şi Isus, încet şi dulce,
Iar eu obosit de cale să adorm cu capu'n poală
Să tresar visând că iarăş văd pe "domnul" dela şcoală.

Du-mă vântule în codri printre cetini să-mi sting dorul
Printre stânci prăpăstioase să aud curgând izvorul
Fă-te punte peste veacuri şi te'nvolbură'n istorii
De ridică din adâncuri vremile scăldate'n glorii
Să reverse peste măguri în lumini de curcubee
Ca un fulger să ţâşnească, lumea toată să scântee
Şi'n această noapte sfântă, pe un cer cu lună plină,
Să-i văd steaua cum se 'nalţă pe o rază de lumină
Ce urcând pe bolt'albastră se opreşte'n mânăstire
Unde schivnici albi ca neaua cântă'n taină din psaltire,
S'aud clopotul cum sună, cum se pierde'n valuri-valuri
Un ecou de sfinte datini încrustând din idealuri
Peste-a cosmosului margini spre a veşniciei ţinte
Mii de veacuri şi milenii ce-au trecut pe dinainte,
Să mă 'nalţ încet spre culme din al sufletului haos
Să apar pe nesimţite în al schitului pronaos
Două-trei lumânărele s'aprind la iconostasuri
Să aleg din uragane doar a îngerilor glasuri
Să'ndrept ochii către ceruri să pătrund înalta-I taină
Celui ce îmbracă totul în lumină ca'ntr'o haină
Cu paşi firavi să m'apropiu de a stareţului strană
Picurând lacrimi de sânge din a sufletului rană
Cu sihaştrii toţi de-arândul să înalţ o rugăciune
Să mai pot să spun odată, Moş Crăciune, Moş Crăciune...

&& Biserica Română Unită din Paris a organizat la 5 Ianuarie, cu concursul coralei Traian Popescu, în saloanele bisericii catolice din Notre Dame des Champs, o foarte reuşită serbare, cu colinde româneşti şi cântece franceze de Crăciun, - urmată de o mică gustare. Au participat, dintre români: preoţii Cosma, Goia şi D.Em. Popa cu Doamna şi Rodica, dna şi prof. Bazil Munteanu, general Chirnoagă, dna şi Vintilă Horia cu copiii, dna şi prof. Fontaine, dna şi Traian Popescu, col. Tomoroveanu, prof. Tolu, dna Mia Paraschivescu, dr Vălimăreanu, mareşal D. Negel, prof. Veniamin, dr Iliescu, dna şi ing. Crişan, dna şi dl Buisson, dna şi Gr. Pop Câmpeanu, T. Cazaban, Virgil Micu, Cotos, dna dr Petrovan, Margareta Popi cu Cornel, drele Fonbanek, dna şi C. Zarcada, Ion Rotaru, Ion Vasilescu, Pantea, Prundaru, Dem. Tatu, dna şi dl Caisso, etc.

&& Părintele Graţian Radu a mers cu botezul de început de an în casele Românilor din Warren, Salem şi Niles (Statele Unite): cuvioşia sa, care conduce şi o şcoală de limba română în parohie, a lucrat şi dăruit noului frate întru cler, D. Em. Popa, un rând complet de veştminte preoţeşti de cea mai bună calitate - veştminte inaugurate la instalarea dela München, 25 Ianuarie 1964.-

&& "Frankfurter Rundschau", "Fr. Neue Presse" din 27 Aug. 1963 şi alte gazete nemţeşti au publicat fotografii cu grupul celor mai buni elevi francezi trimişi în excursie în Germania; la loc de frunte, compatrioata noastră Elena Moşoiu, care studiază la Paris şi-i foarte activă în toate manifestaţiile româneşti.-

DORURI ŞI NECAZURI

H.-Canada: In memoria Căpitanului şi a tuturor camarazilor morţi în credinţa legionară pentru PATRIE şi NEAM - Tuturor camarazilor: An nou fericit, cu noroc şi sănătate, şi realizarea idealului naţional într'o Românie mare, liberă şi independentă - Vă urează cu mult drag şi dor, şi cu Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

R.-Germania: Iţi scriu scurt, căci moartea mă grăbeşte dela spate. Sunt bolnav de boala fără leac a Papei Ioan: Krebs. Am fost 3 luni în spital la Trier, şi mi-a trebuit lung timp până să aflu, căci doctorii nu spun. De o lună sunt acasă şi nu ştiu câte săptămâni voi mai trăi. Te rog dă-mi adresa unui preot ortodox, pe care să-l anunţe familia telegrafic, după...

C.-Germania: Moartea colonelului Alexandrescu m'a întristat peste măsură. Era un om de o mare nobleţă sufletească şi un perseverent patriot. Dacă toţi ofiţerii români ar fi avut caracterul şi austeritatea defunctului, soarta patriei noastre era altfel...

N.-Australia: Vestea morţii dlui colonel Alexandrescu ne-a mâhnit de tot. O fi apucat să primească pachetul ce-i trimisesem de Crăciun; îi pusesem şi un costum de haine... Om drept, om viteaz, şi totuşi soarta asta mizerabilă l-a condamnat să moară printre străini, în mizerie. Alţii, pehlivani dacă nu chiar hoţi, trădători şi înşelători de neam trăesc în lux şi belşug. Sper că există şi o pedeapsă "dincolo", altfel tare nedrept ar fi. Şi moş Roşu, tot aşa plin de planuri era?

D.-Germania: Noi venirăm împreună la 21 Decembrie la Köln-Porz şi la 29 la biserica din Düsseldorf. A fost frumos - de altfel întâlnirile noastre sunt din ce în ce mai duioase şi mai triste cu cât trece timpul şi cu cât mai mult se recunoaşte pe încetul că eu sau altul nu este chemat să răstoarne o lume, ci să-şi facă datoria după puteri şi situaţie ca om şi român. Când oare, Doamne, vom recunoaşte cu toţii realităţile, căutând duşmanul nu printre noi, istovind puterile în zadar în frecuşuri mărunte, ci acolo unde este el pentru noi toţi!?

V.-Franţa: Excesiv de ocupat cu impresionantul roman al aventurilor vieţii sale, părintele paroh n'a mai găsit răgaz anul acesta pentru serbarea obiceiurilor de Crăciun; poate şi pentru că i-a lipsit cel ce odinioară anima aceste serbări - şi pe care zic unii că, drept mulţumire, se răzbuna după pricepere, nelăsând să apară în Buletin nicio fotografie în care era şi D.Em.Popa. Speranţa noastră era mare, eram chiar curioşi să vedem îmbogăţirea programului prin colaborarea unui literat distins ca Virgil Gheorghiu; dar va fi fost şi dânsul ocupat cu vreun parastas pentru Călinescu. Sau vor fi cugetat, ambii preoţi -şi literaţi- că, dacă biserica e goală, pentru cine să se mai ostenească cu serbarea? Lipsiţi de bucuria colindelor însă n'am fost: căci aşa cum ne-am găsit refugiu în biserica din Rue Ribéra, tot de-acolo ne-a venit şi această bucurie de neînlocuit: preoţii uniţi, cari n'au probleme episcopale, nici romanţioase, au organizat o admirabilă serbare, care ne-a rourat ochii la amintirea colindelor copilăriei fericite de pe vremuri...

P.-Germania: N'am putut lua parte la întâlnirile frăţeşti aranjate, cu prilejul Zilei Unirii, de dl Acrivu la Porz/Westhoven, şi de Macarie Avram la Köln. Am aflat, doar, că la niciuna n'a fost prea multă lume. N'au fost serbări comemorative, ci doar prilej de întâlnire de prieteni la un moment de frăţească veselie. Sigur, era mai bine să se fi căzut de acord asupra unei singure adunări, pregătită din vreme şi cu un program potrivit, în frunte cu rugăciunea Bisericii, ca totdeauna.

F.-Franţa: Almanahul eparhiei noastre româneşti numără, printre "zilele de glorie", şi data de 8 Iunie (1945), cu "victoria Aliaţilor asupra Germaniei", deci şi asupra noastră, a României. Ar putea părea ciudată cinstirea, din partea unor mari naţionalişti, cum se consideră şefii eparhiei, a zilei de prăbuşire în întuneric a ţării lor. O explicaţie totuş, e: fără această prăbuşire, sau "zi de glorie", cum îi zic ei, cum erau să mai ajungă la "situaţiile" cu care atâta se fudulesc? Aceasta-i "gloria" la care se referă ei în calendar.

L.-Franţa: N'am citit "La Cravache". Afirmaţiile Vetrei, că autorul ar fi aruncat cu noroi peste steagul Mişcării, mi-era greu să le cred, căci vedeam pe lângă el -Gheorghiu- şi câţiva legionari, ceea ce ar fi fost absurd în acest caz. De aceea am întrebat pe unul din aceştia. Şi, spre surprinderea mea, mi-a confirmat că e aşa - dar, a adăogat el ca să se "justifice", Gheorghiu a trebuit să facă aşa, căci altfel nu-i publica editorul cartea; acela i-a pus condiţia expresă să puie

ceva rău şi de "fascişti".Şi-atunci Gheorghiu,ca să-şi publice şi vândă marfa,a spus,despre Mişcare,enormităţile de care scrii în Vatra.Iar monstruozitatea aceasta,cu noroiul aruncat în obrazul Căpitanului,camaradul d-tale o găsea foarte la locul ei! Păi atunci de ce să fi fost Gheorghiu mai catolic decât papa? de ce să fi avut el nişte scrupuluri faţă de memoria unei Mişcări,de care chiar unii membri ai ei arată a se dezinteresa? Şi,totuşi,cât ţinuse Căpitanul ca legionarii săi să nu fie nici proşti nici de vânzare!...

B.-Statele Unite: Vatra,care aduce cititorilor,avizi după lectura ei,atâtea satisfacţii,e bine că aplică justele corecţii mimetiştilor naţionali,aşa de balonaţi în exil.Criticile şi aluziile sunt de un humor - care desigur că nu flatează pe infractori.. Nu-mi voi uita abonamentul nici în viitor.

D.-Argentina: Este destul de trist că în acest refugiu nu mai contăm ca o forţă organizată,ca să putem exercita un control efectiv,pentru a nu fi făcut de râs numele de român... Vatra nu se lasă şi apare mereu.Alte publicaţii au rămas pe drum.E cea mai bătăioasă publicaţie a exilului.Nota aceasta de agresivitate, de intransigenţă,e esenţială pentru exil.E arma necesară ca să lovească în acea presă scelerată a canaliei roşii ce ne-a robit ţara.Dacă n'ar fi fost Vatra,trebuia inventată.E legionară,orice-ai spune.Neruşinarea ce se lăfăeşte în "Glasul trădării" găseşte nemernici şi pe-aici,canalii fabricate de regimul nelegiuit sau idioţi din naştere; ea poate influenţa unele caracude,care totuş doar rar o încearcă să se convingă la faţa locului.. Pentru aceste sciuri Vatra îşi are ironia ei,scurtă ca formă,dar ascuţită,care atinge la miez. E bine că zici că nu e a Mişcării,mai ales când i se reproşează tocmai calităţile.. dar numai cine stă degeaba nu greşeşte; mai gravă e greşala celor pasivi,aceia sunt cei mai vinovaţi. Aceia nu merită libertatea.Când te gândeşti că atâtea valori zac în închisori sau au fost ucise înainte de a-şi fi putut arăta fructul geniului românesc.. Vatra, celor mai mulţi le place aşa cum e.Este pe linie românească,şi asta contează.Publicaţiile noastre bune,deci necesare,le poţi număra pe degete.Printre acestea, Vatra ocupă un loc de avangardă.- Menirea cărţii lui Bacu -"Piteşti"- era să ne cutremure,să ne îndemne să strângem rândurile.E cartea de care îmi scriai mai de mult.N'a avut răsunetul meritat,pentru că e scrisă în româneşte,dar şi pentru că e treabă legionară - iar o parte din exil este vâscoasă,ostilă nouă şi insensibilă faţă de tragedia românească.Totuşi să sperăm că această carte va fi o bază de plecare,un document în baza căruia să fie denunţat lumii încă odată sistemul nemaipomenit de rafinat la care s'a ajuns sub ocupaţia ruso-comunistă...

B.-Franţa: Cât despre împăcarea spiritelor în cele stârnite de duhul agitat al părintelui paroh,nu ştiu cum o merge cu membrii fostelor partide,dar legionarii par a se fi oprit la o formulă care să le picure ceva balsam peste rana cauzată de blasfemiile din "Cravache" la adresa Mişcării: pentru că părintele Gheorghiu singur spune că operele sale i-au fost traduse în 30 de limbi,şi deci cititorii acelor limbi -peste 100 de popoare!- au aflat,din condeiul său,cunoscut şi cu credit,că legionarii sunt haidamaci şi asasini,iar regimul lui Carol mergea cu steagul libertăţii,- e drept ca aceiaşi cititori să afle acum,când scriitorul a devenit preot,care e adevărul.Că noul preot şi-o fi exprimat regretul,de minciunile scrise,la urechea părintelui Boldeanu,e foarte posibil,dar care e rezultatul? Că,în acest caz,adevărul îl ştie cel mult părintele Boldeanu,care-l mai ştia şi înainte - în timp ce,pentru milioane de cititori,noi rămânem,graţie părintelui Gheorghiu,tot asasini.Să găsească părintele Gheorghiu calea rectificării infamiilor scrise.Aşa e drept,cinstit,sfânt.Altfel,să nu se aştepte la recunoştinţa unor oameni aşa de crunt batjocoriţi - mai ales că-i vorba de profanarea memoriei atâtor români curaţi,morţi în nădejdea unei Cruci - pe care astăzi părintele Gheorghiu spune că vrea să o servească.Să nu-l înşele faptul că vede,lângă sfinţia sa,câtiva "legionari": pe lângă faptul că n'au creiat,ei,nimic din ce sfinţia sa a batjocorit(aşa că's galantoni şi "înţelegători" pe obrazul operei şi jertfei altora),e vorba,sigur,de inconştienţă în cea mai clară a ei definiţie şi exemplificare.

L.-Germania: Părerea mea a fost de multă vreme că mai bine ar fi să avem noi toţi,prietenii şi camarazii de altădată,o Vatră spirituală a tuturora,decât să ne istovim într'o puzderie de tipărituri de nu mai ştii unde şi al cui e adevărul,atâtea Indreptare şi Orientări şi Intâmpinări,toate în adevăr şi dreptate...

B.-<u>Statele Unite</u>: Trimit o mică contribuţie pentru Vatra, în memoria nepotului meu Ion Banea, care alături de Căpitanul Codreanu a fost ucis de tâlharii tâlharilor. Inţeleg din Vatra că sunteţi bine informaţi de situaţia refugiaţilor români de-aici; e mai mult decât dureros că nici unii nici alţii nu-şi dau seama că nu e bine să fim împărţiţi când avem acelaş ideal românesc. Românii vechi, unii, sunt greşit informaţi de stările din ţară, dar nici refugiaţii, cari au trăit trista experienţă bolşevică, nu prea şi-au dat osteneala să-i lămurească. In faţa acestor neînţelegeri, un restrâns grup de intelectuali, din cei vechi şi din refugiaţi, au făcut aici societatea DOINA, şi noi câtiva ţărani bătrâni le-am stat la spate cu tot ce s'a putut, pentru ca noii veniţi să aibă o uşe deschisă când sosesc ca la Mama acasă - şi am făcut şi prima bibliotecă românească pe meleagurile Californiei. Ce păcat că nu s'au stabilit aici biblioteci înainte de ce hidra bolşevică a ajuns stăpână pe glia străbună. DOINA a dat sponsori, o mână caldă scriitorilor noştri (maestrul Cotruş a fost ajutat timp de cinci ani, fiind bolnav), mai multe opere culturale şi patriotice s'au realizat în primii 10 ani de activitate - şi mult s'ar mai putea face cu toţi uniţi. Ruga noastră se sue la cer să unească şi neamul nostru, barem pe cei creştini...

N.-<u>Statele Unite</u>: De aci nu-i ceva nou să vă scriu, iar din Macedonia nu ştiu ceva, deoarece nu scriu aşa regulat ca să nu le fac ceva rău, că sunt sigur că scrisorile mele se deschid la poşta greacă. Acum suntem atenţi la chestiunea din Cipru, poate de acolo să se înlesnească şi realizarea vechiului nostru vis...

R.-<u>România</u>: Ca vânzător într'un magazin de alimente, o duc chiar mai greu decât restul populaţiei. N'avem mai nimic în prăvălie, - şi totuşi, lumea hămesită, fură, când poate, riscând pedeapsa cu moartea. La noi s'a spart de trei ori până acum, dar poliţia, ocupată să asculte pe la uşi, n'a prins pe făptaşi. In acest caz, "cooperativa se despăgubeşte reţinând din mizeria noastră de salarii. Aşa că îţi închipui... Iarna e grea de tot, iar lemne primim tot pe cartelă, şi scumpe foc. Din strânsul fierului vechi mai profităm şi noi, căci uneori avem norocul să găsim... cuie, şi aşa, ascunzându-le cu grijă, mai putem şi noi să înlocuim pe cele de lemn din pereţi - căci, de cumpărat, de unde?...

G.-<u>Statele Unite</u>: Tot răul de azi se trage dela acelaş vrăjmaş cumplit, ce stă la pândă să înghită omenirea, dar se va înneca, căci timpul răfuielii se apropie. Aproape 17 ani n'am scris niciun cuvânt după cortină, şi să-mi fi frânt mai bine gâtul decât aş fi scris într'acolo. Pe cei ce-i căutam muriseră de mult; alţii, auzind de mine, mi-au scris ei. Ştiind teroarea şi mizeria de acolo, am trimes uneori bani, uneori pachete, dar prin asta numai rău am făcut şi lor şi mie. Pe unii pentru asta i-au şi închis. O bătrână blestema şi afurisea fără sfârşit viaţa ce duce..

N.-<u>Venezuela</u>: Scriai în numărul trecut de puii de evrei şi de ţigani plecaţi din ţară şi cari, departe în Argentina, vorbesc <u>toţi</u> româneşte. Eu am întâlnit acelaş fenomen în Bolivia şi Peru, iar la Paris soţia unui evreu din România, măritată cu el <u>numai acum un an</u>, a învăţat "deja" perfect româneşte. Ce să spunem de românii noştri, ultra naţionalişti, dar a căror spiţă <u>românească</u> se termină cu ei?..,

S.-<u>Franţa</u>: Trimite VATRA părintelui S. E fostul duhovnic al Maicelor dela St Vincent de Paul dela Şosea, fost în Algeria şi care a rămas cu drag de România <u>liberă</u>, aşa cum era şi cum iarăşi fi-va cu voia Domnului. Nu are posibilitatea să plătească abonamentul, dar de asta mă îngrijesc eu...

M.-<u>Franţa</u>: Cum iarna a'ngheţat pământul, şi neavând altă treabă, mă pun şi eu pe rezistenţă de "labeur de longue haleine et lourde peine" întru "refacerea Ţării, aşa cum a fost odinioară"; că, zice fostul rege Mihai, în mesajul de început de an, "va fi mai greu să refacem, decât să zidim din nou" (iar eu cred că nu numai va fi mai greu, dar chiar imposibil să revenim la ticăloşiile ce-au fost). Se vede că timpul lung de refugiu ce-l "apropie tot mai mult de eliberare", nu l-a învăţat nimica nou şi că, cu toate rugile călduroase şi zilnice, făcute împreună cu regina lui şi cu măsa, tot în situaţia "vacii ce priveşte alunecarea unui tren" a rămas. Că de când Dejul nu-i mai dă pitacii promişi întru onorarea "Stelei roşii", căpătată pentru eforturile în slujba Sovietelor, s'a pus omul nostru pe rezistenţă serioasă şi la începutul fiecărui an, cu o regularitate mecanică, trânteşte câte un mesaj, spre fericirea gloatelor flămânde şi sdrenţuroase din România de azi - şi, ca să nu fie cu supărare -de ce nu?- şi de altădată! Parcă de asta au nevoie

scheletele ambulante din Ţară,caşicum nu le-ar mesăji muscalii în fiecare clipită, de le iese părul prin căciulă! Mai zice apoi Mărirea sa,că Dumnezeu hotărăşte de soarta popoarelor,şi că ce-i contra naturii nu poate dură; deci,ceea ce-a făcut el,când şi-a vândut Ţara şi trădat propria-i armată,în plină încleştare cu duşmanul,a fost în concordanţă cu legile naturii,în consecinţă va dura "in aeternum". A mai învăţat el,din istorie şi din aspra lui pribegie,că opresiunile vin din afară; fără a-i putea intra măcar în căpăţână că "toporul fără coadă nu serveşte la nimic" şi că trădările din interior prăbuşesc o naţie.- Să trăeşti şi să-ţi ajute Dumnezeu să mai scoţi Vatra şi să mai pictezi pe fiecare după mutră...

Anul nou,care ne vine,
Să v'aducă numai bine,
Mult noroc şi fericire,
Pace'n suflet şi iubire,
Sănătate,vână,bani...
La anul şi la mulţi ani!

Şi de-a fost ca să primim
VATRA - zicem: Aferim
Şi din suflet mulţumim,
Cu trei "servus-uri" plătim...
Ba,să nu zici că's calic,
Inc'un "servus" îţi mai zic!..

C'aşa s'a'ntâmplat mai an,
Intr'un sătuţ transilvan:
Auzind mereu ţiganul
"Servus",spunând ardeleanul,
S'a dus la popa din sat
Şi ce-i "servus" l-a'ntrebat.
"Fiul meu,"servus" de care
Mă întrebi,e vorbă mare;
Ea,însă,se potriveşte
In lumea ce se cinsteşte -
E,ca şi când,cineva,
Cinci sute de lei ţi-ar da!"
Bucuros pleca ţiganul,
Că "servus" valora banul -
Iară popa surâdea
De naivitatea sa...

Dară într'o bună zi,
Faraonul iar sosi:
- "Părinţele,de-am venit,
E că soacra mi-a murit...
Vreau să-i faci o'nmormântare
Ca la oamenii cu stare...
C'oi plăti,mânca-ţi-aş ....
Cât a fi!... că doar mamaia
Fusă vrednică... aleasă...
In a noastră mândră rasă:
Vreau s'o'ngrop în prima clasă,
Ca tăt natu'n sat să ştie
Că's oameni şi'n ţigănie!"

Fost-a slujbă boierească
In coliba ţigănească -
Ce n'a văzut neam de neam
In cortul unui ţigan!

La plată,tot boieros
Fu ţiganul,şi băţos:
- "'Ntinde mâna,părinţele,
Pentru cele hostenele!"...
Şi,ridicând palma'n sus,
Bate popii trei "servus",
Iar al patrulea,în plus,
"Peste preţ",bătut mai tare,
Cum fac oamenii cu stare.
Şi'n sec popa înghiţea,
Când harapul se ducea...
"M'a avut,lua-l-ar dracul!"
Zâmbi popa nost'săracul -
"Dar i-o coc eu,nu e şagă,
Când i-o fi lumea mai dragă!
Te-oi avea eu,faraoane,
De mi-i zice Doamne-Doamne!"

Astfel,când,peste vreun an,
Iar îl văzu pe ţigan,
Căruia danciu-i murise,
Popa uşa zăvorîse:
- "Fiule,tu ştii prea bine,
Nu mai am vreme de tine,
Aşa că poţi aştepta,
Sau căta pe-altcineva!"
- "Hapoi,sfinte părinţele,
Cât cu cele hostenele
De'ngroparea danciului,
Nicio grabă'n hasta nu-i;
Că-l adue şi l-oi lăsa
Ici,pe prispă la mata -
Şi-apoi,când vreme-i avea,
Mânca-ţi-aş,l-ăi îngropa"!...

&& Crainic ne ia subţire,cu viclenii.. părinteşti: "Toţi au nevoie de voi, emigraţia cinstită,ca să vă exploateze în faţa oficinelor care îi plătesc,ca pe o masă de manevră,ca şi cum prezenţa voastră în străinătate ar fi o dovadă că respingeţi regimul mântuitor care a ridicat ţara pe culmea unde se află printre popoarele lumii".Da' de unde? Suntem aici în excursie,nu c'am avea ceva cu sublimul sârmelor ghimpate,în care ne e încinsă Patria de către schingiuitorii de până ieri ai dlui Crainic...

&& "Axios! Dignus est! Vrednic este!,nu înseamnă: viclean este,şmecher este! (Că atunci "martirica" din imnografie ar trebui înlocuită cu "şmecheriça")" - scrie dl Racoveanu,în "Cuvântul",referindu-se la nedemnitatea arhiereilor ortodocşi din ţară; citind însă aceste rânduri,vor fi sughiţat şi unii clerici din exil...

S E M N A L Ă R I

* Revista scriitorilor români,München,1963,n° 2 -Faţă de primul număr,care nu era deloc de lepădat(vox populi!),o îmbunătăţire totală,atât din punctul de vedere al conţinutului,cât şi al prezentării tehnice.Ornamentarea dlui Racoveanu cu motive de covoare e într'adevăr sugestivă.La conţinut,surpriza mare e dată de ineditul Elenei Văcărescu despre strămoşul său,Ienăchiţă.Mircea Eliade,de data aceasta,cu o nuvelă bine închegată.Mihai Niculescu continuă seria de evocări lirice,care-l situiază pe primul plan al literaturii exilului.O poveste ţărănească a dlui Racoveanu,un amuzant portret trasat de dl Manzatti,trei poeme în proză ale dnei Bodisco,câteva note ale dlui Teodor Scorţescu,pe care ne-ar plăcea să-l vedem mai des în paginile revistelor din lumea liberă,completează capitolul prozei.La versuri, apar mai toţi poeţii din exil,de toate şcolile,tendinţele şi vârstele.O plăcută revelaţie,Ionel Miloş.La partea de cronici,idei,fapte,mult îmbogăţită,colaborează; Horia Stamatu cu un meditat eseu asupra scriitorului angajat,Eugen Lozovan cu precizări despre Odobescu în Danemarca,Monica Lovinescu,pe bună dreptate nemiloasă cu impostura reperistă.Sumedenie de recenzii.La coadă,o amplă relatare despre al VII-lea congres al Societăţii Academice Române,dela Nijmegen.-

* Vintilă HORIA,Giovanni Papini,Paris,1963 -In colecţia "convertirilor celebre" a editurii Wesmael-Charlier,apare această caldă apologie a scriitorului florentin, cu care dl Vintilă Horia plăteşte,aş îndrăsni să spun în numele nostru al tuturor celor care,la vremea sa,ne-am făcut din "Un om sfârşit",din "Povestea lui Cristos" ori din "Gog",cărţile de căpătâi ale adolescenţei,o datorie de recunoştinţă,pe care,o dată şi o dată,un om de cultură român tot trebuia să se decidă a o plăti.Teza de bază a volumului e că Papini a fost totdeauna creştin,chiar când,în tinereţe, nega mai aspru şi energic religia; şi atunci,el îl căuta în realitate pe Dumnezeu. Cartea cuprinde,pe lângă multe lucruri cunoscute,indicaţii preţioase asupra ultimilor ani de viaţă şi a ultimelor opere ale lui Papini,amintirea întâlnirilor dintre maestru şi discipol,conversaţiile avute,impresiile repurtate.Adesea,vorbind despre Papini,autorul se mărturiseşte pe sine; şi nu neglijează niciodată actualitatea,pe care,după infamia premiului Goncourt,dă impresia că o sezisează şi mai bine.La sfârşitul "Cavalerului resemnării",răspunzând demn la campania de scandal deslănţuită de comunişti şi de "idioţii utili" contra sa,Vintilă Horia observă just că un scriitor e în cărţile sale,şi numai acolo trebuie căutat.Cu acest recent "Papini",dânsul ne ajută să-l înţelegem şi mai adânc.-

* Mircea ELIADE,Aspects du mythe,Paris,1963 -In eleganta colecţie "Idées" a editurii Gallimard(nrf),unde au apărut eseuri de Camus,Sartre,Jean Rostand,Alain, Valéry,Simone Weil,Jean Wahl,Mounier,Kierkegaard,Berdiaiev,Claudel,adică tot ce are mai ales cultura contimporană,traducerea unui manual dedicat gândirii mitice, scris în limba engleză pentru colecţia "World Perspectives" dela New York.Adresându-se marelui public,autorul foloseşte,simplificându-le,multe consideraţii din operele anterioare,care i-au asigurat o poziţie bine meritată de prim plan în istoria religiilor şi,am spune,şi a filosofiei culturii şi istoriei.Mitul,ca explicaţie a lumii,altfel haotică şi ininteligibilă,ca structură fundamentală a spiritului uman -omenirea are şi astăzi o sumă de "mituri",în care crede,numai că sunt de nivel mai jos,vulgar,faţă de cele,sacrale,de odinioară-, ca "adevăr" exemplar şi semnificativ; mit şi rit,mit şi iniţiere; mituri cosmogonice,categorii de mituri; mitologie şi creştinism; sunt numai câteva dintre temele acestei cărţulii de aur,care se mişcă cu enormă dezinvoltură şi siguranţă prin toate culturile,majore şi minore,şi din care ai numai de învăţat şi meditat.-

* Petre CIUREANU,L'italianismo di Malherbe,Genova,1962 -Director şi principal colaborator la "Bollettino dell'Istituto di lingue estere" al Facultăţii de Economie şi Comerţ din Genova,unde nu uită niciodată problemele culturii româneşti,din ţară ori din afara graniţelor,profesorul de română dela Universitatea genoveză continuă cu sârg studiile de literatura franceză comparată.Ultima lucrare e cea mai completă expunere critică de până acum a influenţei italiene asupra lui Malherbe.Mai semnalăm,din ce ne cade în mână: masivul volum al scrisorilor inedite ale Hortensei Allart de Méritens către Gino Capponi,şi studiul,tot cu scrisori inedite,asupra legăturilor dintre scriitoarea franceză şi irlandeza Anna Woodcock. prietenă şi a Biancăi Milesi,draga lui Asachi dela Roma; precum şi un eseu dedicat influenţei lui Sainte-Beuve asupra medalioanelor femenine ale lui Enrico Nencioni,în revista "Studi Francesi" dela Torino.Alături de domnii Bazil Munteanu şi

Al.Ciorănescu,dl Ciureanu e astăzi unul din cei mai profunzi cunoscători români ai literaturii şi culturii franceze,în special din secolul trecut.- Adrian Popa

&& Punând la inimă urările ce,cu binevoitoare înţelegere,Vatra -singura pe exil!- i-a făcut când cu faimosul "protocol",- dl Boeru a ţinut,în fine,să apară "cu tot dinamismul,în lupta în care suntem angajaţi".Maniera "ieşirii în arenă" parcă actualizează,însă,mirarea turcului din baie - de noi auzită la chiar unul din membrii "juriului de onoare": în adevăr,primul la care "se dă",într'o broşură,e chiar.. directorul Vetrei.Cine vrea,deci,să ştie ce poamă e acesta,n'are decât să citească "Intâmpinare în adevăr şi dreptate",cu pe copertă un fel de arhanghel.. fără spadă(sustras probabil dela paza vreunui cimitir din München); dacă n'o are,s'o ceară la Traian Boeru - Herzogstr.3 - München 23 - Germania.

Vă afla de-aci,printre alte blestemăţii: că Vatra nu-i legionară(parcă noi spunem altfel!); că directorul ei e comunist sadea(ceea ce se ştia deja,dela "Bire",şi dela unii ciraci ai lui Sima - şi ne mai miram noi,recent,de unde hârtia mai bună la ultimele numere din Vatra!); că este mare mincinos,vagabond şi calomniator; că scrie vulgar(şi de ce dracu Boeru,care citeşte Vatra de 13 ani,i-o fi mai propus -şi încă insistând pentru contract!(chiar după ~~xxxx~~ ieşirea numărului cu preoţirea lui Gheorghiu,care zice că l-a supărat)- să scrie "o istorie legionară critică,în continuarea cărţii Căpitanului" -nici mai mult nici mai puţin!); că a ratat ocazia,oferită lui de Boeru,de a deveni "legionar de elită"; că-i prieten la cataramă cu mitropolitul Visarion - şi alte multe noutăţi,printre care, extrem de savuroasă,aceea că i-ar fi spus lui,lui Boeru -şi încă repetat!- că... "Eu n'am greşit niciodată"(ceeace iarăş nu-i exclus,după atâţia ani de stat la Roma..).Totul,în senini termeni academici: vagabondaj,scabros,pamflet,mahala,debordare,mişelie,calomnie,minciună sfruntată incalificabilă(dar totuş... calificată),etc.

Mai sunt,în broşură,blagosloviţi şi alţii; de plâns,însă,nu se vor plânge,credem,nici chiar gramatica şi logica,cam barbar maltratate: Boeru,se ştie,e agronom,nu membru la Academie.Şi-apoi,ne consolează cu o veste extrem de îmbucurătoare: cu apariţia "Intâmpinării" sale,steagul Legiunii e,în fine,în mâini solide! măcar că ierarhia ei de azi,dedusă din câtul citărilor broşurii,apare oarecum ciudată: Boeru,Racoveanu,Codreanu,Moţa şi... Abraham Lincoln.-

&& Din Calendarul "Candela" pe anul acesta,al Episcopiei P.S.Teofil Boldeanu, aflăm câteva lucruri interesante: de marea prietenie şi preţuire reciprocă dintre părintele Ghinescu de o parte şi prof.Herescu,Gala Galaction şi.. Kennedy de altă parte; se confirmă că "eparhia",din cei câtiva preoţi pe cari îi avea a mai pierdut unul,pe păr.Cicală(de nu şi pe păr.Nan); în poza care arată pe P.S.Teofil "între episcopii romano-catolici din Franţa discutând problema Unirii Bisericilor", prelaţii catolici sunt cu faţa către păr.Boldeanu,care dânsul "discută"(şi,după gesturi şi fizionomie,e clar că nu despre uniri,ci explică cum a scăpat de partizanii lui Tito); alte poze arată nişte hirotoniri la Paris,dar,judecând după crisparea feţelor,clericii participanţi parc'ar fi în faţa unei fărădelegi şi nu a eternei lumini a lui Isus; în fine,Titus Bărbulescu se bucură,încă odată,că,în persoana lui Virgil Gheorghiu,vede pe Sf.Augustin în persoană: ferice de el! împărăţia cerurilor îi este de pe acum asigurată...

&& Vorbind de sprijinul dat de Nemţi lui Antonescu la "rebeliune",Horia Sima se plânge,în "Sentinela"(dela uşa alcovului?),că "acestea au fost roadele lealităţii cu care am luptat pentru cauza puterilor Axei".Păi,aşa ne trebuia,dacă am luptat pentru altă cauză decât cea românească... Noi însă socoteam că alăturarea ţării de "Axă" s'a făcut pe motive binecuvântate: pericolul comunist în afară, cu imperativul reluării Basarabiei şi Bucovinei,şi cel evreesc înăuntru - ambele de cel mai sfânt interes naţional!...

&& Afirmând că nu primeşte subvenţii,"Solia" crede că este "singura gazetă românească din lumea liberă care se susţine numai din abonamente voluntare".Dacă asta e o laudă,apoi mai mult drept la ea are "Vatra"noastră - mai ales că n'a făcut niciodată apeluri,nu stimulează publicând listele sprijinitorilor,şi nici nu are'n spate autoritatea unei gogeamite Episcopii...

&& "In socialism şi comunism -spune tovarăşul Ralea- omul rămâne valoarea supremă"; dacă'n România nu-i aşa,e că acolo domneşte dracu... O spune Ralea!

- - - - - - - - -
- - -